

ମାଣବସା ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୂଜା

ମାଣବସା ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୁରାଣ

ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ

ଧନାଦେୟେ ନମସ୍କୃତ୍ୟଂ ନିଧୁ ପଦ୍ମା ହୃତାୟତ ।
 ଭବତୁତତ୍ପ୍ରସାଦାନ୍ନେ ଧାନ ଧନପାଦି ସମ୍ପଦ ॥
 ନମସ୍କୃତେ ମହାମାୟେ ଶ୍ରୀ ପୀତେ ସୁର ପୂଜିତେ ।
 ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ଗଦା ହସ୍ତେ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ନମୋଽସ୍ତୁତେ । ୧ ।
 ନମସ୍ତେ ଗରୁଡ଼ାରୁଡ଼େ କୋଳାସୁର ଭୟଙ୍କରୀ ।
 ସର୍ବ ପାପ ହରେ ଦେବୀ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ନମୋଽସ୍ତୁତେ । ୨ ।
 ସର୍ବଞ୍ଜେ ସର୍ବବରଦେ ସର୍ବଦୁଷ୍ଟ ଭୟଙ୍କରୀ ।
 ସର୍ବ ଦୁଃଖ ହରେ ଦେବୀ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ନମୋଽସ୍ତୁତେ । ୩ ।
 ସିଦ୍ଧି ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରଦେ ଦେବୀ ଭକ୍ତି ମୁକ୍ତି ପ୍ରଦାୟିନୀ ।
 ମନ୍ତ୍ରମୂର୍ତ୍ତେ ସଦା ଦେବୀ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ନମୋଽସ୍ତୁତେ । ୪ ।
 ଆଦ୍ୟାନ୍ତେ ରହିତେ ଦେବୀ ଆଦ୍ୟାଶକ୍ତି ମାହେଶ୍ୱରୀ ।
 ଯୋଗେନ ଯୋଗସମ୍ଭୃତେ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ନମୋଽସ୍ତୁତେ । ୫ ।
 ସ୍ତୁଳ ସୁକ୍ଳ ମହାରୌଦ୍ରେ ମହାଶକ୍ତି ମହୋଦରେ ।
 ମହାପାପ ହରେ ଦେବୀ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ନମୋଽସ୍ତୁତେ । ୬ ।
 ପଦ୍ମାସନ ସ୍ଥିତେ ଦେବୀ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ସ୍ୱରୂପିଣୀ ।
 ପରମେଷ୍ଠୀ ଜଗଦ୍ମାତ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ନମୋଽସ୍ତୁତେ । ୭ ।

ଶ୍ରେତାମ୍ବର ଧରେ ଦେବୀ ନାନାଳଙ୍କାର ଭୃଷିତେ ।
 ଜଗତ୍ସ୍ଥିତେ ମହାମାୟା ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ନମୋଽସ୍ତୁତେ । ୮ ।
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଷ୍ଟକଂ ସ୍ତୋତ୍ରଂ ଯଃ ପଠେତ୍ ଭକ୍ତି ମାନବ ।
 ସର୍ବସିଦ୍ଧି ମବାପ୍ନୋତି ରାଜ୍ୟଂ ପ୍ରାପ୍ନୋତି ସର୍ବଦା ।
 ଏକ କାଳ ପଠେନ୍ନିତ୍ୟଂ ମହାପାପ ବିନାଶନମ୍ ।
 ଦ୍ଵିକାଳଂ ଯଃ ପଠେନ୍ନିତ୍ୟଂ ଧନଧାନ୍ୟ ସମନ୍ୱିତମ୍ । ୧୦ ।
 ତ୍ରିକାଳଂ ଯଃ ପଠେନ୍ନିତ୍ୟଂ ମହାଶତ୍ରୁ ବିନାଶନମ୍ ।
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଭବେନ୍ନିତ୍ୟଂ ପ୍ରସନ୍ନ ବରଦା ଶୁଭା । ୧୧ ।
 ଇତି ଇନ୍ଦ୍ର କୃତଂ ଶ୍ରୀ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଷ୍ଟକ ସ୍ତୋତ୍ରଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣଂ ।

ନମସ୍ତେ କମଳା ମାଗୋ ସାଗର ଦୁଲ୍ଲଭା । ନମସ୍ତେ ନମସ୍ତେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ
 ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଘରଣୀ ॥ ନମସ୍ତେ କମଳାମାଗୋ ଅତି ଦୟାବତୀ । ସ୍ତ୍ରୀବର ଜଙ୍ଗମ
 କୀଟ ଆଦି ପାଳୁ ନିତି ॥ ତୋର ଦୟାବଳେ ମାଗୋ ଦରିଦ୍ର ଜନର । ହୁଅଇ
 ଅଚଳ ବିଭ ଜିଣାଇ କୁବେର ॥ ତୋର ଦ୍ରୋହୀଜନେ ମାଗୋ ଅନ୍ନ ନ ମିଳଇ ।
 ଯେତେ ଅରଜିଲେ କେଉଁଠି ଯେଟ ନ ପରଇ ॥ ତୋହର ଚରିତ ମନ ଦେଇ
 ଯେ ଶୁଣଇ । କିଅବା ଭକ୍ତି ଭାବେ ସର୍ବଦା ଶୁଣଇ ॥ ତାହାର ଦରିଦ୍ରପଣ
 ଯାଏ ଦୂର ହୋଇ । ସର୍ବଦା ତାକୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହେଉ ମହାମାୟା ॥ ଏଣୁ ତୋ
 ଚରଣେ ମାଗୋ ଅଶେଷ ପ୍ରଣାମ । କରୁଛି ପରାଅ ବାରେମୋର ମନସ୍କାମ ॥
 ତୋ ଚରିତ କିଅୁତେ ମୁଁକରିବି ରଚନ । ଜଗତ ଜନନୀ ବାରେ ଦିଅ ଦିବ୍ୟଜ୍ଞାନ ॥
 ଦିନେକ ନାରଦ ପରାଶର ମୁନି ଦୁଇ । ଭ୍ରମି ଭ୍ରମି ଏକ ଗ୍ରାମେ ପ୍ରବେଶିଲେ
 ଯାଇଁ ॥ ସେହିଦିନ ମାର୍ଗଶୀର ମାସ ଗୁରୁବାର । ପର୍ବ ପଡ଼ିଥିଲା ସର୍ବ
 ପୁରବାସୀଙ୍କର ॥ ପ୍ରତି ଘରଦ୍ଵାର ଗୋମୟରେ ଲିପା ହୋଇ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ
 ପାଦପଦ୍ମ ଚିତା ପଡ଼ିଥିଲା ତହିଁ ॥ ନାରୀମାନେ ସ୍ନାନସାରି ପିନ୍ଧି ଝାନବାସ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ପୂଜାରେ ସର୍ବେ ହୋଇଛନ୍ତି ବଶ ॥ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କଠାରୁ ଯେ ଚଣ୍ଡାଳ

ପରିଧନ୍ତେ । ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ପୂଜାରେ ରତ ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ॥ ହୁଳହୁଳି ଶବଦରେ
 ପୁରିଛି ଗଗନ । ଦେଖୁ ଏ ଉତ୍ସବରୀତି ବିଧାତା ନନ୍ଦନ ॥ ପରରନ୍ତି ପରାଶର
 ମୁନିକୁ ଉଦନ୍ତ । କହ କହ ତପୀବର ଏ କିସ ଚରିତ ॥ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଚଣ୍ଡାଳ ଆଦି
 ସମସ୍ତ ଜାତିରେ । କରୁଛନ୍ତି କି ଉତ୍ସବ ଆନନ୍ଦ ମତିରେ ॥ କେଉଁ ବ୍ରତ କି ଉପାସ
 ଅଟେ ଏହା ନାମ । କାହାକୁ କରନ୍ତି ପୂଜା ତାର କି ନିୟମ ॥ ଏହା ଶୁଣି ପରାଶର
 ହୋଇ ହସ ହସ । କହନ୍ତି ବଚନ ଧୀରେ ଶୁଣ ବିଧିଶିଷ୍ୟ ॥ ଏ ଧାନମାଣିକା
 ଗୁରୁବାର ଯେ ଅଟଇ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେବୀଙ୍କର ପୂଜା ଏ ବ୍ରତ ଅଟଇ ॥
 ସବୁମାସମାନଙ୍କରେ ମାର୍ଗଶର ସାର । ତହିଁରେ ପଡ଼ଇ ଯେଉଁ ଯେଉଁ
 ଗୁରୁବାର ॥ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ପ୍ରିୟ ସେହି ବାରମାନ ଜାଣ । ସବୁଠାରୁ ଆଦ୍ୟ
 ଗୁରୁବାରଟି ପ୍ରଧାନ ॥ ଏକ ଦିନେ ଶୁକଳ ଦଶମୀ ଗୁରୁବାର । ପଡ଼ିଲେ
 ସୁଦଶାବ୍ରତ ହୁଏ ସେ ଦିନର ॥ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ଅତିପ୍ରିୟ ଅଟଇ ସେ ବ୍ରତ । ଏହାକହି
 ପରାଶର ହେଲେ ମୌନବ୍ରତ ॥ ପୁଣି ତାହାକୁ ପୁଚ୍ଛିଲେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ କୁମାର ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀବ୍ରତ କରିଥିଲେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ କେଉଁ ନର ॥ ତହିଁରୁ ସେ କେଉଁ ଶୁଭଫଳ
 ଲଭିଅଛି । ଲକ୍ଷ୍ମୀଦ୍ରୋହୀ ହୋଇକରି କେ ଦୁଃଖ ପାଇଛି ॥ ଏହା ସବୁ ମୋ
 ଆଗରେ କହତପୀ ସାଇଁ । ଶୁଣିବାକୁ ତାହା ଚିତ୍ତେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଉପୁଜଇ ॥ ନାରଦ
 ବଚନ ଶୁଣି ପରାଶର ମୁନି । କହନ୍ତି ହରଷ ଚିତ୍ତେ ସୁମଧର ବାଣୀ ॥ ଧନ୍ୟ
 ହେ ନାରଦ ତୁମ୍ଭେ ପବିତ୍ର ଚରିତ୍ର । ଲକ୍ଷ୍ମୀବ୍ରତ କଥାରେ ଯେ ହୋଇଅଛ ରତ ॥
 କହୁଅଛି ପୁରାତନ କଥା ଅଛି ଯାହା । ହୋଇବ ଆନନ୍ଦ ଜାତ ଶୁଣିଲେଟି ତାହା ॥
 ଏକଦିନେ ଜଗନ୍ନାଥ ପାଶେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଥିଲେ । କରପତ୍ର ଯୋଡ଼ିଣ ତାହାକୁ
 ଜଣାଇଲେ ॥ ଆଜି ମୋ ବାରର ବ୍ରତ ପଡ଼ିଲା ଗୋସାଇଁ । ତୁମ୍ଭେ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ
 ନଗ୍ର ବୁଲିଯିବି ମୁହିଁ ॥ ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନଗ୍ରହିଁ ବୁଲିବ ॥ ଦଶମୀ ପାଳନୀ
 ଅଳ୍ପ ବେଗେ ରାଧିଦେବ ॥ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମୁଖରୁ ମାତ ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଲେ । ବସ୍ତ୍ର
 ଅଳଙ୍କାରମାନ ଯତନେ ପିନ୍ଧିଲେ ॥ ନାସିକାରେ ନବରତ୍ନ ବସଣି ଖଞ୍ଜିଲେ ।

ଚଉସରୀ ରତ୍ନମାଳା କଣ୍ଠେ ଲମ୍ବାଇଲେ ॥ କରରେ ବାହୁଟି ରମ୍ୟବଳୟ
 କଙ୍କଣ । ସୁନା ସତା ମାଣିକ୍ୟ ପଦକ ଆଭରଣ ॥ ବାଜେଣି ନୂପୁର ମାତା
 ପୟରେ ଖଞ୍ଜିଲେ । ଏପରି ନାନା ଭୂଷଣେ ସୁବେଶ ହୋଇଲେ ॥ ଯେବଣ
 ମାତାଙ୍କ ଅଧିକାର ତିନିପୁର । ଆଭରଣ କେତେ ମାତ୍ର ଦେବା ପଟ୍ଟାନ୍ତର ॥
 ଶୁଣ ହେ ନାରଦ ଏହା ହୋଇ ଏକତିଉ । ବୁଢ଼ୀ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ରୂପକୁ ଧରି
 ଜଗନ୍ନାତେ ॥ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ସାଧୁର ଦୁଆରେ । ସାଧବାଣୀ
 ଉଭା ହୋଇଥିଲା ସେହିଠାର ॥ ତାକୁ ଦେଖି ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ କହନ୍ତି ବଚନ । ଶୁଣ
 ଶୁଣ ସାଧବାଣୀ ହୋଇ ସ୍ଥିରମନ ॥ ଆଜିପରା ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ବ୍ରତ ଗୁରୁବାର ।
 ଲିପା ପୋଛା କରିନାହୁଁ କିମ୍ପା ଘରଦ୍ୱାର ॥ ସାଧବାଣୀ ଏହା ଶୁଣି ବୋଲଇ
 ସେକ୍ଷଣି । କି ରୂପେ ଏ ବ୍ରତ ହୁଏ କାହା ପୂଜାପୁଣି ॥ ବୁଝାଇ ତା ସବୁ କହ
 ହେ ନାନୀଗୋସାଇଁ । ଅଇଲେ ମନକୁ ସେ ବ୍ରତ ମୁଁ କରିବଇଁ ॥ ଏହାଶୁଣି
 ପଦ୍ମାଳୟା କହନ୍ତି ସଧୀରେ । ଶୁଣ ସାଧବାଣୀ ବ୍ରତ ହୁଏ ଏ ବିଧିରେ ॥
 ମାର୍ଗଶିର ମାସେ ଯେଉଁ ଆଦ୍ୟ ଗୁରୁବାର । ସେଦିନ ଉଷାରୁ ଶେଯ ଛାଡ଼ି
 ତତପର ॥ ଗୋମୟ ଜଳରେ ଘର ଦୁଆର ଲିପିବ । ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ ପାଦପଦ୍ମ
 ଚିତାକୁ ଲେଖିବ ॥ ନୂଆ ମାଣ ଗୋଟିଏ ଅଣାଇ ଯତ୍ନେ ବେଗେ । ଧୋଇ
 ଧାଇ କରି ତାକୁ ଶୁଖାଇବ ଆଗେ ॥ ତାହାକୁ କରିବ ନାନା ଚିତ୍ର ଯେ ବିଚିତ୍ର ।
 ଚାଉଳକୁ ବାଟି ଚିତା ଲେଖିବ ସମସ୍ତ । ତହିଁ ସ୍ନାନ କରିଆସି ହୋଇ ଶୁଚିମନ୍ତ ।
 ଚଉକି ବା ଖରୁଲିଏ ଆଣିବ ଦୂରିତ । ତାକୁ ଧୋଇ ତା' ଉପରେ ଦେବ
 ନୂଆଧାନ । ରଙ୍ଗକଳା ନୋହି ହୋଇଥିବ ଶୁକ୍ଳବର୍ଣ୍ଣ ॥ ତହିଁ କିଛି କୁଡ଼ାଇ ଯେ
 ସେ ନୂଆମାଣରେ । ଧାନମାଣ ଯେ ପରାଇ ରଖିବ ତାପରେ ॥ ସେ ଧାନ
 ମାଣ ଉପରେ ଗୁଆ ତିନିଗୋଟି । ହଳଦୀ ପାଣିରେ ତାହା ଧୋଇ ଧୋଇବଟି ॥
 ଶୁକଳ ଧାନର ଶିଶା ରଖି ବେଣ୍ଟିକରି । ମାଣ ଉପରେ ତାହାକୁ ଧୋଇବ
 ବିଚାରି ॥ ଗୁଆ ଆଖି ମୂଳା ଜଦଳୀରେ ସଜାଡ଼ିବ । ପଟ୍ଟାଦିରଙ୍ଗବସନ ପୁଷ୍ପେ

ମଣ୍ଡାଳବ ॥ ତହିଁ ଆବାହନ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀକୁ କରିବ । ଗନ୍ଧପୁଷ୍ପ ଧୂପଦୀପ ଆଦି
 ସମର୍ପିବ ॥ ପ୍ରଥମରେ ବାଳଧୂପ ତାପରେ ଶଙ୍ଖୁଡ଼ି । ଏପରି କରିବ ତିନିଧୂପକୁ
 ସଜାଡ଼ି । ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ଆଉ ଏକ ବ୍ରତ ଅଛି । ସୁଦଶା ବୋଲି ତା ନାମ
 ଲୋକେ ପ୍ରକଟିଛି ॥ ଶୁକଳଦଶମୀ ହେଲେ ଗୁରୁବାର ଦିନ । ହୁଅଇ ସୁଦଶାବ୍ରତ
 ଶୁଣ ଦେଇ ମନ ॥ ସେଦିନ ଉଷାରୁ ଉଠି ଲିପି ଘରଦ୍ୱାର । ଝୋଟି ଆଦି ଚିତା
 ଦେବ ପୂର୍ବ ପରକାର ॥ ସ୍ନାନ ସାରି ଗୃହେ ପଦ୍ମମଣ୍ଡଳ ଲେଖିବ । ତହିଁପରେ
 ଧୋଇ ଏକ ଖଟୁଲି ରଖିବ ॥ ତହିଁପରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀପୂଜା ଗୁଆକୁ ଥୋଇବ ।
 ପଞ୍ଚାମୃତ ଶୁଦ୍ଧଜଳେ ସ୍ନାନ କରାଇବ ॥ ଦଶଖୁଅ ସୂତାରେ ଯେ ବ୍ରତେକ
 କରିବ । ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ନାମରେ ଦଶଗୋଟି ଗଣ୍ଠଦେବ ॥ ଦଶକେରା ଦୁବରେ ସେ
 ବ୍ରତ ଗୁଡ଼ାଇବ । ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଗୁଆ ପାଶେ ତାହାକୁ ଥୋଇବ ॥ କରୁଥିଲେ
 ପୂର୍ବରୁ ସେ ବ୍ରତ ପୁରାତନ । ବ୍ରତତୋର ଆଣିତହିଁ ଥୋଇବ ବହନ ॥ ପ୍ରଥମରେ
 ବାଳଧୂପ ନଇବେଦ୍ୟ କରି । ତାପରେ ଯା ଭୋଗଦେବ ଶୁଣ ହେତୁକରି ॥
 ଅରୁଆ ଚଢ଼ଳ ଏକାମାଣ ତିକ୍ତାଇବ । ତାକୁ କୁଟି ଚୂନା କରି ଯତନେ ରଖିବ ॥
 କଦଳୀ ନଡ଼ିଆ ଛେନା ଆଦି ଦଶପୁର । ଦେଇ ଦଶଗୋଟି ମଣ୍ଡା କରିବ
 ସତ୍ତର ॥ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀକୁ ତା' ପୂଜାକରି ଭକ୍ତି ଚିତ୍ତେ । ସେ ପ୍ରସାଦ ଖାଇ ଦିନ
 ବଞ୍ଚିବ ଯେ ସୁସ୍ଥେ । ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ପ୍ରସାଦ ଯେ ପରକୁ ନ ଦେବ । ବିଭା ହୋଇଥିବା
 ଝିଅ ସୁଦ୍ଧା ନ ଖାଇବ ॥ ଏ ଉତ୍ତାରୁ କଥା ଏକ ମନଦେଇ ଶୁଣ । ଗୁରୁବାର
 ଦିନ ଯେଉଁ କଥା ନିବାରଣ ॥ ସେ କଥା କହୁଛି ଏବେ ସାଧବାଣୀ ଶୁଣ ।
 କେବେ ନ ଭାଙ୍ଗିବ ଖଇ ଗୁରୁବାର ଦିନ ॥ ଯେଉଁ ନାରୀ ଗୁରୁବାର ଦିନରେ
 ଆମିଷ । ଭୁଞ୍ଜାଇ ଲୋଭରେ କିବା ନ ପଖାଲେ କେଶ ॥ ଭୁଞ୍ଜାଇ ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟ କିବା
 ଲଗାଏ ସେ ତେଲ । ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ତା' ର ନିଶ୍ଚେ ଭାଙ୍ଗିବେଟି ଗେଲ ॥ ଗୁରୁବାର
 ଯେଉଁ ନାରୀ ତୁଳାକୁ ଭିଣଇ । ଲାଉରେ ଆମିଷ ଦେଇ ଯେ ଗ୍ରାସ କରଇ ॥
 ଖଟର ଛାୟାରେ ଯେହୁ କରଇ ଶୟନ । ରାତ୍ରକାଳେ ଦଧିଅନ୍ନ ଯେ କରେ

ଭୋଜନ ॥ କ୍ଷୌର ହୁଏ ଯେହୁ ଯାଇ ନାପିତର ଦ୍ଵାରେ । ଭୋଜନ ସମୟେ
 ଅନ୍ନ ପକାଏ ଭୂମିରେ ॥ ଭୂଞ୍ଜି ନ ପାରିଣ ଅନ୍ନ ପୋପଡ଼ାଇ ଦିଏ । ଏତେକର୍ମ
 ଯେ କରେ ସେ ଲକ୍ଷ୍ମୀକୁ ନ ପାଏ ॥ ଗୁରୁବାର ଦିନ ସକାଳୁ ଯେ ଗୋମୟରେ ।
 ଦୁଆର ଯେ ନ ଲିପଇ ଅଳସ ପଣରେ ॥ ତୁଳିରୁ ନ କାଡ଼େ ପାଂଶ ଭକ୍ଷେ
 ଯେ ଆମିଷ । ଏମାନଙ୍କଠାରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ କରନ୍ତି ଯେ ରୋଷ ॥ ଧନ ଜନ ସବୁ
 ତାର ହରଣ କରନ୍ତି । ମାଗିଗଲେ ଅନ୍ନବସ୍ତ୍ର କେହି ନ ଦିଅନ୍ତି ॥ ଗୁରୁବାରରେ
 ଯେଉଁନାରୀ ପିନ୍ଧେ ଶୁକ୍ଳଗା । ଐଶ୍ଵର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପଦ ପାଏ ହୁଅଇ ସୁଭାଗା ॥
 ଗୁରୁବାରରେ ଯେଉଁ ନାରୀ ପିଲାକୁ ମାରଇ । କିବା ପାକହାଣ୍ଡି ଧୋଇ କଳା ନ
 ଛାଡ଼ଇ ॥ ସନ୍ଧ୍ୟା ଗଡ଼ିଗଲେ ଯେ ଦିଅଇ ସନ୍ଧ୍ୟାବତୀ । ଧନପୁତ୍ର ହାନି ହୁଏ
 ସଦା ବହୁ କ୍ଷତି ॥ ଗୁରୁବାରରେ ଯେଉଁ ନାରୀ ପୋଡ଼ା ଦ୍ରବ୍ୟ ଖାଏ । ଶୋଇବା
 ଶଯ୍ୟାକୁ ବଙ୍କା କରିଣ ବିଛାଏ ॥ ଶାଶୁ ଶ୍ଵଶୁରକୁ ନ ମାନଇ ଯେ ରମଣୀ ।
 ଭଲଗ୍ଢ ହୋଇ ଶୟନ କରଇ ଯେ ପ୍ରାଣୀ ॥ ଅମାବାସ୍ୟା ସଂକ୍ରାନ୍ତିରେ ଯେ
 ବୁଲାଇ ହଳ । ଏହି ଦିନମାନଙ୍କରେ ଘେନଇ ତଲଳ ॥ ସଭାରେ ବସିଣ ଯେ
 ମାନବ ମିଛ କହି । ଆଳସ୍ୟେ ପାଦ ନ ଧୋଇ ଯେ ଭୂଞ୍ଜି ବସଇ ॥ କୁଷ୍ମାଣ୍ଡ
 ଫଳକୁ ଯେହୁ ରମଣୀ କାଟଇ । ରତୁମତି ନାରୀକି ଯେ ରମଣୀ କରଇ ॥
 କନ୍ୟା ତୁଳା ମାସେ ପିତୃଶ୍ରାଦ୍ଧ ନ କରଇ । କଥା କହୁ କହୁ ସବୁବେଳେ ଯେ
 ହସଇ ॥ ଏମନ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ସଦା ବହୁକଷ୍ଟ ପାଇ । ଆତ୍ମବୃଦ୍ଧି ନାଶହୁଏ ଅନ୍ନ ନ
 ମିଳଇ ॥ ଗୁରୁବାର ଅମାବାସ୍ୟା ସଙ୍କରାନ୍ତି ଦିନ । ରଜନୀରେ ସ୍ତ୍ରୀ ପୁରୁଷ
 କଲେକ ଭୋଜନ । କିବା ଏହି ତିନିଦିନ ଯେଉଁ ନାରୀ ମୋହେ । ପୁରୁଷ ସଙ୍ଗରେ
 ମାତି ଧର୍ମକୁ ନ ଚାହେଁ ॥ ପ୍ରାଣେ ନାଶ ନ କରିଣ ତାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଇ । ବୁଲନ୍ତି
 ଯେ ଅନ୍ନବସ୍ତ୍ର କାହିଁ ନ ମିଳଇ ॥ ଏତିନି ଦିନରେ ଯେହୁ ଚିକ୍ତଦ୍ରବ୍ୟ ଖାନ୍ତି ।
 ଅନ୍ତଃକାଳେ ଯମଦ୍ଵାରେ ନାନା ଦଣ୍ଡପାନ୍ତି ॥ ଏ ତିନିଦିନ ଯେ ନାରୀ କରଇ
 ହବିଷ୍ୟ । ଦୁଃଖୀ ରଙ୍କୀ ଦେଖୁ ଦାନ କରଇ ବିଶେଷ ॥ କରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀବ୍ରତ

ଲକ୍ଷ୍ମୀବାରେ ଉପବାସ । ବଡ଼ଇ ତାହାର ଧନ ଜନ ଆୟୁଯଶ ॥ ସକାଳୁ
 ଶେଯରୁଉଠିଯେ ମୁଖ ନଧୁଏ । ତା' ମୁଖ ଯେ ଜନ ଦେଖେ ତାର ଶୁଭହୁଏ ॥
 ରାତ୍ରଶେଷେ ବାସି ଶେଯେ ଯେ କରେ ଶୟନ । ତା ଗୃହକୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀତ୍ୟାଗ କରନ୍ତି
 ବହନ ॥ ଆସନ ବିନା ଯେ ଭୂମିପରେ ବସି ଖାଏ । କିବା ଯେ କୁମାରୀ
 ସଙ୍ଗତରେ କାମମୋହେ ॥ ଦକ୍ଷିଣ ପଶ୍ଚିମ ମୁଖେ ଯେ ଭୁଞ୍ଜି ବସଇ ।
 ଏମାନଙ୍କ ପାଶୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଯା'ନ୍ତି ଦୂର ହୋଇ ॥ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ କୁଣ୍ଡାଇ କେଶ
 ବାନ୍ଧେ ଯେଉଁ ନାରୀ । କେତେ ନ ଦେଖନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତାହାର ଯେ ଶିରୀ ॥
 ଭୋଜନକରି ଯେ ମୁଖ ଶୋଧନ ନ କରେ । ଭୋଜନ କରଇ ଯେହୁ
 ଅନ୍ଧକାର ଘରେ ॥ ସ୍ନାନପରେ ହୁଅଇ ଯେ ତଳଳ ମର୍ଦ୍ଦନ । କରଇ ଯେ
 ନଖମୁନେ ଭୂମି ବିଦାରଣ ॥ ପିନ୍ଧିଥିବା ଲୁଗା ଶେଷେ ଯେ ବିଞ୍ଚୁ ହୁଅଇ ।
 ଏମାନଙ୍କ ବଦନକୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନ ହୁଁଇ ॥ ଯେଉଁ ନାରୀ ନିଜ ପତିଠାରେ
 ରୋଷବହେ । ସ୍ତ୍ରୀମୀ ଯାହା ବୋଲେ ତାହା ନ କରେ କେବେହେଁ ॥ ପର
 ପୁରୁଷରେ ଯେହୁ ହୋଇଥାଏ ରତ । ପରିଷ୍କୃତ ନୋହି ହୁଏ ଯେ ନାରୀ
 କୁସ୍ଥିତ ॥ ଏମନ୍ତ ନାରୀଙ୍କ ମୁଖ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନ ଦେଖନ୍ତି । କାଙ୍ଗାଳିନୀ ହୋଇ
 ବାରଦ୍ଵାରେ ସେ ବୁଲନ୍ତି ॥ କଳହ ଅଳସୀ ଅତି ଅପ୍ରିୟ ସାହସୀ । ଦେବ
 ବିପ୍ର ଅତିଥିରେ ନୁହଁଇ ବିଶ୍ଵାସୀ ॥ ଏପରି ନାରୀ ଯା ଗୃହେ ଥାଏ ସେ
 ଶ୍ଵଶାନ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସେ ସ୍ଥାନକୁ ସଦା କରନ୍ତି ବର୍ଜନ । ଯେଉଁନାରୀ ଭକ୍ତିଚିତ୍ତେ
 ନ ସେବେ ସ୍ତ୍ରୀମୀକୁ । ସେହୁ ଜନ୍ତେ ଜନ୍ତେ ହୁଏ ସ୍ତ୍ରୀମୀ ଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀ ॥
 ଯେଉଁ ନାରୀ ସ୍ତ୍ରୀମୀ କି ଦେବତା ସମମଣି । ସେବାକରି ତୋଷୁଥାଏ ତାର
 ମତି ଚିହ୍ନି ॥ ନିଜ ଅଙ୍ଗ ପରିଷ୍କାର କରି ଶୁଚି ହୁଏ । ସାନବଡ଼ ସମସ୍ତକୁ
 ସମଭାବେ ଚାହେଁ ॥ ପରସିବା କାଳେ ପକ୍ଷପାତ ଯେ ନକରେ । ସ୍ତ୍ରୀମୀ
 ପୁତ୍ର ସମସ୍ତକୁ ବାଡ଼େ ସମାନରେ ॥ ପତିର ଆଜ୍ଞାକୁ କେତେ ନ ପକାଏ
 ତଳେ । ସ୍ତ୍ରୀମୀ ଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀ ସୁଖେ ସୁଖୀ ହୋଇଚଳେ ॥ ଏମନ୍ତ ନାରୀର

ଲକ୍ଷ୍ମୀପୁରାଣ

ଗୃହ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନ ଛାଡ଼ନ୍ତି । ତାର ଦୁଃଖ ନୟନରେ କେବେ ନ ଦେଖନ୍ତି ॥ ଏ
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ମଣ୍ଡଳେ ସେହୁ ବହୁ ସୁଖପାଏ । ପତି ପୁତ୍ରକନ୍ୟା ଅକ୍ଷୟ୍ୟ ଯୁକ୍ତ
 ହୁଏ ॥ ଅନ୍ତକାଳେ ବଳକୁଣ୍ଠେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ । ଅନୁକ୍ଷଣେ ମଞ୍ଜି ରହେ
 ପ୍ରମୋଦ ରଙ୍ଗରେ ॥ ସଧବା ନାରୀର ପତିବିନା ନାହିଁ ଗତି । ତପ ଜପ
 ଦେବ ପୂଜା ତାହାର ଅନୀତି ॥ ପତିସେବା ଛାଡ଼ି ବୃଥା ବ୍ରତ ଯେ କରଇ ।
 ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରେ ବାଲ୍ୟ ବିଧବା ହୁଅଇ ॥ ଯେଉଁ ନାରୀ ଆନନ୍ଦରେ ଅତିଥୁ
 ସେବଇ । ପୁଣ୍ୟବତୀ ବୋଲି ତାକୁ ପୁରାଣରେ କହି ॥ ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ
 ଯେଉଁ ନାରୀ ବା ପୁରୁଷ । ଆଦୃଶାର କୁଳଧର୍ମ ନ ଛାଡ଼ନ୍ତି ଲେଶ ॥
 ସଦାବେଳେ କରନ୍ତି ଉତ୍ତମ ଆଚରଣ । ଶ୍ରୀଲକ୍ଷ୍ମୀ ତାହାଙ୍କ ପାଶେ ମିଳନ୍ତି
 ତତ୍ତ୍ଵଶ ॥ ପତିସେବା ବିନା ନାହିଁ ନାରୀଙ୍କର ଗତି । ପତିପ୍ରାଣା ନାରୀ କରେ
 ଦେବଲୋକ ଗତି ॥ ନାରୀଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ମୀବ୍ରତ ପତିସେବା ବିନା । ଅନ୍ୟ ଦେବ
 ପୂଜାତୀର୍ଥ ଯାତ୍ରା ବିତ୍ତମନା ॥ ପତିସେବା ବରଜି ଯେ ମାତି ଗରବରେ ।
 ଗୁରୁବାରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀବ୍ରତ ସେ ଯଦି ନ କରେ ॥ ତାହାର ନୁହଇ ଭଲ ଜନମେ
 ଜନମେ । ଦୁଃଖ ଶୋକ ରୋଗ ଭୋଗ ସଂସାରେ ସେ ଭମେ ॥ ଏମନ୍ତ
 ତିଆରି ସାଧବାଣୀକି କହିଲେ । ଆଜିଠାରୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀବ୍ରତ କର ଯା ବୋଇଲେ ॥
 ନ କଲେ ସର୍ବ ସମ୍ପଦ ତୋର କ୍ଷୟଯିବ । ଅଳ୍ପବସ୍ତ୍ର ଅଭାବରେ ଦୁଃଖ ଭୋଗ
 ହେବ ॥ ଶୁଣ ହୋ ନାରଦ ଠାକୁରାଣୀ ଏହାକହି । ସେଠାବରୁ କେତେଦୂର
 ପଥ ଗଲେ ବାହି ॥ ଘରେ ଘରେ ପୁରେପୁରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବିଜେକଲେ । କାହାରି
 ଦୁଆରେ ସେହୁ ଶୁଚି ନ ଦେଖିଲେ ॥ କେବଣ ଯୁବତୀ ନିଦେ ଶୋଇ
 ଅଚେତନ । କାହାର ପିଟିଯାଇଛି ପିନ୍ଧିଲା ବସନ ॥ କାହାର ଶିରରେ କେଶ
 ମୁକୁଳିତ ହୋଇ । ଭୂମିପରେ ପଡ଼ିଅଛି କେରି କେରି ହୋଇ ॥ ଏହିରୂପେ
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେଖିକରି ଗଲେ । ଚଣ୍ଡାଳ ସାହିରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ
 ହୋଇଲେ ॥ ଶ୍ରୀମା ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ନଗ୍ର ବାହାରେ ତା ଘର । ତାହାର ମହିମା

ଲକ୍ଷ୍ମୀପୁରାଣ

୯

ଯେ ଦେବକୁ ଅଗୋଚର ॥ ପ୍ରତିଦିନ ଖରକଇ ଗୁଣ୍ଡିର ନଗର । ବିଷ୍ଣୁ
 ଭକତିରେ ସେ ଯେ ଅତି ଚତପର ॥ ରାତ୍ର ବେନି ଘଡ଼ି ଥାଇ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ
 ଗଲା । ଏକ ବର୍ଣ୍ଣ ଗାଈର ଯେ ଗୋବର ଆଣିଲା ॥ ଉତ୍ତମ କରିଣ
 ଘରଦ୍ୱାରକୁ ଲିପିଲା । ଛଡ଼ାପାଣି ମୁନ୍ଦାଏ ଦୁଆରେ ପକାଇଲା ॥ ଅରୁଆ
 ଚାଉଳ ବାଟି ଘରେ ଝୋଟି ଦେଲା । ଷୋଳକୋଠି କରି ଦିବ୍ୟ ପଦ୍ମେକ
 କାଟିଲା ॥ ଦଶମୁଖ ଦୀପାବଳୀ ମଣ୍ଡଳେ ଜାଳିଲା । ଦଶବର୍ଣ୍ଣ ଫଳମୂଳ
 ମଣ୍ଡଳେ ବାଢ଼ିଲା । ସୁତାଦଶ ଖିଅନେଇ ମଣ୍ଡଳେ ଥୋଇଲା । ମନର
 ଚଞ୍ଚଳେ ପୁଣି ବେଗେ ଚଳିଗଲା ॥ ଉଆ ଚାଉଳ ଯେ ଆଉ ଦୂବ
 ଦଶକେରା । ତାହା ନେଇ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ମଣ୍ଡଳେ ଥୋଇଲା ॥ ଧୂପଦୀପ
 ନଇବେଦ୍ୟ ଗନ୍ଧପୁଷ୍ପ ଦେଲା । ଲକ୍ଷ୍ମୀନାରାୟଣ ବୋଲି ସୁମରଣା କଲା ॥
 ନମସ୍ତେ ନମସ୍ତେ ମାଗୋ ହରିଙ୍କ ଘରଣୀ । ମୁହିଁଛାର ହୀନଜାତି ନ ଜାଣଇ
 ପୁଣି ॥ ଚଣ୍ଡାଳ ସାହିରେ ଘର ପୁଣି ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ । କିଞ୍ଚିତେ ଭକତି ମୋର
 ଘେନ କମଳିନୀ ॥ ଦାଣ୍ଡେ ଦାଣ୍ଡେ ଯାଉଥିଲେ ବିଷ୍ଣୁ ପାଟରାଣୀ । ସହି ନ
 ପାରିଲେ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀର ଦୟିନୀ ॥ ପଦ୍ମଫୁଲ ଦେଖି ତାଙ୍କ ବଳିଲା ଶରଧା ।
 ଦୁଇପାଦ ଦେଇ ମାତା ପଦ୍ମେ ହେଲେ ଉଭା ॥ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ଘରଗୋଟି
 ପାଇଲାକ ଶୋଭା । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବିଜେ କରିଛନ୍ତି କି ଉପମା ଦେବା ॥ ବୋଇଲେ
 ଲୋ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ମାଗି ଘେନ ବର । ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଲି ଦୁଃଖ ନାଶିବି
 ତୋହର ॥ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ କହୁଅଛି ଶିରେ କର ଦେଇ । କି ବର ମାଗିବି ମାଗୋ
 ମାଗି ନ ଜାଣଇ ॥ ଗୋ- ଗୋଷ୍ଠକୁ ଦେବୁ ମୋର ଲକ୍ଷ୍ମେ ପଦ୍ମ ଗାଈ ।
 କୁବେର ସମାନ ଧନ ଦେବୁ ମାତ ତୁହି ॥ କୋଳକୁ ନନ୍ଦନ ଯେ ହସ୍ତକୁ
 ସୁନାବାହି । ଋଷିଯୁଗେ ବସିବି ଅମର ବର ପାଇ ॥ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଶୁଣି ବୋଇଲେ
 ତୁ ହୋଇଲୁ କି ବାଇ । ଏ ସମସ୍ତ ବର ତୋତେ ଦେଇତ ପାରଇ ॥ ଅମର
 ବର ଦେବାକୁ ଶକ୍ତି ନାହିଁ ମୋର । ଏହି ବର ମାଗିଲୁ ତୁ କେମନ୍ତ ପ୍ରକାର ॥

ଯେତେ ଦିନ ଜୀଇଥିବୁ ଐଶ୍ଵର୍ଯ୍ୟ ଭୁଞ୍ଜିବୁ । ଅନ୍ତକାଳେ ଯାଇ ବିଷ୍ଣୁ ପଞ୍ଜୀରେ
 ପଶିବୁ ॥ ମୋହର ଏ ବ୍ରତ କରୁଥିବୁ ସବୁଦିନ । ଲକ୍ଷ୍ମୀନାରାୟଣ ପାଦେ
 ଥିବ ତୋର ମନ ॥ ଶୁଣ ହେ ନାରଦ ଏଣେ ହରିବଳରାମ । ମୃଗୟା ନିମେତ୍ତ
 ଯାଇଥିଲେ ଘୋରବନ ॥ ଯୋଗବଳେ ବଳରାମ ଏ କଥା ଜାଣିଲେ । ଡାକି
 କରି ଶ୍ରୀହରିଙ୍କୁ ଏମନ୍ତ କହିଲେ ॥ ଦେଖ ଦେଖ କହ୍ନାଇ ତୋ ଭାରିଯା
 ଆଚାର । ଉଭା ହୋଇ ଅଛଇ ଯେ ଚଣ୍ଡାକୁଣୀ ଘର ॥ ହାଡ଼ି ଘରେ ଥିବ
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପାଶ ଘରେ ଥିବ । ସ୍ଵାମୀ ନ କରିଣ ବଡ଼ ଦେଉଳେ ପଶିବ ॥ ଏହି
 ରୂପେ ସବୁଦିନେ ଦେଉଳେ ପଶୁଛି । ଦୁଇଗୋଟି ଭାଇଙ୍କୁ ବିଚାଳ
 କରାଉଛି ॥ ଦରିଦ୍ର ଭଞ୍ଜନୀ ନାମ ଯେଣୁ ଅଛି ବହି । ଦରିଦ୍ରମାନଙ୍କ କଷ୍ଟ ନ
 ପାରଇ ସହି ॥ ସୁଦଶା ନାମରେ ଏକ ବ୍ରତ ଯେ ତାହାର । ଏହି ବ୍ରତେ
 ଚଣ୍ଡାକୁଣୀ ପୂଜଇ ପୟର ॥ ଭାରିଯାରେ କାର୍ଯ୍ୟ ଯେବେ ଅଛିରେ କହ୍ନାଇ ।
 ଚଣ୍ଡାଳ ସାହିରେ ନଗ୍ର ତୋଳ ବେଗେ ଯାଇ ॥ ଆତ୍ମ ବାକ୍ୟ ମାନି ତାକୁ
 ଦିଅ ଘଉଡ଼ାଇ । ଏପରି ଘରଣୀ ଥିଲେ ଭଲ ଗତି ନାହିଁ ॥ ଗୋବିନ୍ଦ
 ବୋଇଲେ ଭାଇ ଘଉଡ଼ାଇ ଦେବା । ଲକ୍ଷ୍ମୀପରା ଭାରିଯାକୁ ଆଉ କି
 ପାଇବା ॥ ସେ ଯେବେ ଦୋଷ କରିଛି ଏମନ୍ତ କରିବା । ସ୍ଵର୍ଗପୁର ଲୋକଙ୍କୁ
 ହକାରି ଅଣାଇବା ॥ ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାଦେଇ ଜାତି କରାଇବା । ଆଉ ବେଳେ
 ତା'ର ଯଦି ଅନୀତି ଦେଖିବା ॥ ଦେଉଳ ଭିତରୁ ତାକୁ ଦେବା ଘଉଡ଼ାଇ ।
 ଏକଥା ପ୍ରମାଣ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଜ୍ୟେଷ୍ଠଭାଇ ॥ ନ ଜାଣି ଯେ ଦୋଷକଲେ
 ସିନ୍ଧୁ ରାଜଜେମା । ବାରେ ମାତ୍ର ଭାଇ ତାଙ୍କ ଦୋଷକର କ୍ଷମା । ବଳରାମ
 ବୋଲୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଭାବଗ୍ରାହୀ । ତୋର ଲକ୍ଷ୍ମୀଥିଲେ ମୁହିଁ ରହିବଇଁ ନାହିଁ ॥
 ଭାରିଜା ଅଟଇ ସିନା ପାଦର ପାଶୋଇ । ଭାଇଥିଲେ କୋଟିଭାର୍ଯ୍ୟା ମିଳି
 ଯେ ପାରଇ ॥ ଭାର୍ଯ୍ୟାଠାରେ ଲୋଭ ଯେବେ ଅଛିରେ କହ୍ନାଇ । ଚଣ୍ଡାଳ
 ସାହିରେ ତୁ ନଅର ତୋଳ ଯାଇ ॥ ମୋର ବଡ଼ ଦେଉଳକୁ ଆଉ ନ ଆସିବୁ ।

ମାଳପକ୍ଷୀ ଘେନି ଦାଣ୍ଡ ବାହାରେ ରହିବୁ ॥ ଧୂଙ୍କାର ବଚନ ପ୍ରଭୁ ସହି ନ
 ପାରିଲେ । ଛାଡ଼ିବି ବୋଲିଣ ରଙ୍ଗ ଅଧରେ କହିଲେ ॥ ଦେଉଳର
 ସିଂହଦ୍ୱାରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱମୁଖ ହୋଇ ପ୍ରଭୁ ନିଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ିଲେ ॥
 ଶୁଣ ହେ ନାରଦ ତେଣେ ଶ୍ରୀୟା ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ । ପୂଜା କରୁଥିଲା ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର
 ପାଦବେନି ॥ ତାହାର ପୂଜାରେ ଦେବୀ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଲେ । ଯାଚିଣ ଅନେକ
 ବର ପ୍ରଦାନ ଯେ କଲେ ॥ କୁଟୀର ଖଣ୍ଡିକ ଥିଲା ବଲୁରିର ବାସ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ
 ଦୟାକଲେ ତାକୁ ଚନ୍ଦନ ଉଆସ ॥ ଯେଉଁ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ଘରେ ନ ଥିଲାନି
 ଅନ୍ନ । ଚାରିକୋଣେ ଦେଲେ ତାକୁ ଶୁଦ୍ଧ ଯେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ॥ ଯେଉଁ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ
 ଘରେ ନ ଥିଲାନି ପୁତ୍ର । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦୟା କଲେ ତା'ର ହେଲା ପାଞ୍ଚପୁତ୍ର ॥ ଧନ
 ପୁତ୍ରବତୀ ହୁଅ ବୋଲି ଯେ ବୋଇଲେ । ବରଦେଇଣ ସେଠାରୁ ବିଜେ
 କରିଗଲେ ॥ ଲକ୍ଷ୍ମୀହେତୁ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ହେଲା ଭାଗ୍ୟବତୀ । ଏବେ ଶୁଣ ହେ
 ନାରଦ ଅପୂର୍ବ ଭାରତୀ ॥ ସିଂହଦ୍ୱାରେ ବିଜୟ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମହାମାୟୀ ।
 ଦେଖିଲେ ଦୁଆରେ ବସିଛନ୍ତି ବେନିଭାଇ ॥ ବୋଇଲେ ହେ ବାଟ ଛାଡ଼
 ଭିତରକୁ ଯିବି । ଦଶମୀ ଯୋଗାଡ଼ ମୁହିଁ ମଣୋହି ରାକ୍ଷିବି ॥ ଗୋବିନ୍ଦ
 ବୋଇଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହୋଇଲ କି ବାଇ । ଚଣ୍ଡାଳ ସାହିକି ଯାଇଥିଲ କାହିଁ
 ପାଇଁ ॥ ଆମ୍ଭେ ନ ଦେଖୁଣୁ ଯେ ଦେଖିଲେ ବଡ଼ ଭାଇ । ଆମ୍ଭେ ଦେଖିଥିଲେ
 ସିନା ଦିଅନ୍ତୁ ଘୋଡ଼ାଇ ॥ ଯାଅ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତୁମ୍ଭରେ ଗୋ ଆଉ କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ ।
 ଧୂଙ୍କାର ବହୁତ ମୋତେ କଲେ ବଡ଼ଭାଇ ॥ ହାଡ଼ିଦ୍ୱାରେ ଥିବ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଥିବ
 ପାଶଦ୍ୱାରେ । ସ୍ନାନ ନ କରି ପଶୁଛି ଦେଉଳ ଭିତରେ ॥ ତା'ଠାରୁ ପାପିନୀ
 ଆଉ ସଂସାରରେ ନାହିଁ । ମୋହର ବଚନ ଏବେ ଶୁଣ ପ୍ରାଣ ସହି ॥ ଜଗତେ
 ବୋଲନ୍ତି ତୋତେ ବାଇ ଠାକୁରାଣୀ । ବାଇ ପ୍ରାୟ ବୁଲୁଥାଉ ହୋଇ ମୋ
 ଘରଣୀ ॥ ଏକ ଘର କରାଉ ସହସ୍ର ଘରଭାଙ୍ଗି । ସହସ୍ର ଘର କରାଉ ଏକ
 ଘରଭାଙ୍ଗି ॥ ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମହିମା ତୋହର । ଯାଅ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବାହାରି

ଗୋ ନ ଥାଅ ମୋ ଘର ॥ ତୋହଠାରେ କୋପ କରିଛନ୍ତି ଜ୍ୟେଷ୍ଠଭାଇ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ କହୁଛନ୍ତି ଠାକୁରଙ୍କୁ ଚାହିଁ ॥ ଛାଡ଼ପତ୍ର ଦେଇ ମୋତେ ଦିଅ
 ଘଉଡ଼ାଇ । ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀମୁଖ ଚାହିଁ ॥ ଆମ୍ଭ ଜାତିରେ ତ
 ଛାଡ଼ପତ୍ର ଚଳେନାହିଁ । ଛାଡ଼ିବା ଭାରିଜା ମୁଖ ଚାହିଁ ନ ଯୋଗାଇ ॥
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ କହୁଛନ୍ତି ଠାକୁରଙ୍କୁ ଚାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ସାଗର ମଞ୍ଚିଲ
 ଦେବଯାଇ ॥ ବେଦମନ୍ତ୍ରାଦି ସହିତେ ମୋତେ ପାଇଥିଲ । ସେତେବେଳେ
 କଥା ଆହେ ପାଶୋରିଣ ଦେଲ ॥ ମୋର ପିତା ବରୁଣ ଯେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ବଢ଼ିଲା ।
 କନକ ବେଦୀରେ ନେଇ ବିଭା କରାଇଲା ॥ ଝିଅ ଦେଇ ଶରଣ ପଶିଲେ
 ତୁମ୍ଭଠାଇଁ । ଦଶଦୋଷ ମୋର କ୍ଷମା କରିବାର ପାଇଁ । ଦଶଗୋଟି ଦୋଷରୁ
 ଗୋଟିଏ ନ ସହିଲ । ପ୍ରଥମରେ ଚଣ୍ଡାକୁଣୀ ବୋଲି ଗାଳିଦେଲ ॥ ବିଭା
 ବାସିଦିନ ଜୁଆ ଖେଳିବାର ବେଳେ । ସାତବେଳ କଉଡ଼ି ଯେ ପାରିଲାଇଁ
 ତଳେ ॥ ତୁମ୍ଭେ ତୋଳିଦିଅ ନାଥ ମୋହର ହସ୍ତରେ । ସୁବର୍ଣ୍ଣ କଉଡ଼ି ମୁହିଁ
 ଜାକିଲାଇଁ କରେ ॥ ଛଡ଼ାଇ ନ ପାରି ତୁମ୍ଭେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଠାକୁର । ମୋତେ
 ବୋଇଲ ଯା' ଇଚ୍ଛା ମାଗି ଘେନବର ॥ ଯାହା ମନ ବାଞ୍ଛା ଗୋ କରିବୁ
 ବଇଦେହୀ । ତାହା ମୁଁ ଅବଶ୍ୟ ଦେବି ଶୁଣ ପ୍ରାଣସହି ॥ କରପତ୍ର ଯୋଡ଼ିଣ
 ମୁଁ ବୋଇଲି ଉତ୍ତର । ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଠାକୁର ॥ ଅଷ୍ଟ ଦିନେ
 ପଡ଼ିବ ମୋହର ଗୁରୁବାର । ପଡ଼ି ଚରଚିବି ମୁହିଁ ସଭିଙ୍କର ଘର ॥ ପଡ଼ି
 ଚରଚିବି କୀରୁ ବ୍ରହ୍ମ ପରିଯନ୍ତେ । ଏହି ଦୋଷ ମୋର ପ୍ରଭୁ ନ ଧରିବ ଚିତ୍ତେ ॥
 ହେଉ ବୋଲି ଶ୍ରୀମୁଖରୁ ଆଜ୍ଞା ଅଛ ଦେଇ । ଏବେ କିମ୍ପା ସତ୍ୟ ଭଗ୍ନ ହେଉଛ
 ଗୋସାଇଁ ॥ ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି କୋପଭର ହୋଇ । ବାପ ତୋ ଲୁଣିଆ
 ଯେ ଗରଜି ମରୁଥାଇ ॥ ଝିଅଚେରୀ ତୋ ଦୁର୍ଗୁଣ କହିଲେ ନ ସରେ । ବାପର
 ଗର୍ଜନ ଶବ୍ଦେ କିଏ ରହିପାରେ ॥ ଚାରିପାଖେ ମେଘନାଦ ପାଚେରୀ
 ତୋଳାଇ । ବଡ଼ ଦେଉଳରେ ରହିଅଛୁ ଦୁଇଭାଇ ॥ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୋଲୁଛନ୍ତି

ଠାକୁରଙ୍କୁ ରହି । ଅଛବର ଘରେ ଦଣ୍ଡେ ଥିଲି ଉଭାହୋଇ ॥ ଅଛବ ବିଚାଳ
 ବୋଲି ଦିଅ ଘଉଡ଼ାଇ ॥ ପୁଣି ଜାତି କୁଳ ଗୋତ୍ର କହିଲ ଗୋସାଇଁ । ପ୍ରଭୁ
 ହେତୁ ସବୁ ଯାଉଅଛି ଗୋପ୍ୟ ହୋଇ ॥ ତୁମ ଜାତି କୁଳର ତ ଠିକଣା ନ
 ଥାଇ ॥ ତୁମ୍ଭ ଜାତି କୁଳ ଯେ କହିଲେ ନ ସରଇ । ଗଉଡ଼ ଘରେ ରହିଲ
 ଦୁଇଗୋଟି ଭାଇ ॥ ନିମା ନାମେ ସିପୁଟି ସେ ଜାତିରେ ଗୋଲକ । ତାହା
 ଘରେ ଜଗନ୍ନାଥ କଳ ଅନୁଭବ ॥ ଦୂତ ପଣେ ଯାଇଥିଲ ହସ୍ତିନା ଭୁବନ ।
 ବିଦୁର ଘରେ ଯେ ପୁଣି କରିଲ ଭୋଜନ ॥ ଜାରାନାମେ ଶବର ଯେ
 ଅରଣ୍ୟରେ ଘର । ସେ ତୁମ୍ଭକୁ ପୂଜିଲା ବରଷ ଦଶବାର ॥ ଅରଣ୍ୟରୁ
 ଫଳମୂଳ ଖୋଜିଣ ଆଣଇ । ବସିଣ ପ୍ରଥମେ ଫଳମୂଳ ସେ ଚାଖଇ ॥
 ପିତା କଷା ସବୁ ପ୍ରଭୁ ଆଡ଼ କରିଦେଇ । ଯେ ଫଳ ସୁଆଦ ତାହା ତୁମ୍ଭକୁ
 ଭୁଞ୍ଜାଇ ॥ ଶବର ବିଚାଳ ତୁମ୍ଭେ ବେନିଗୋଟି ଭାଇ । ଏକଥା କି ତୁମ୍ଭ ମନୁ
 ଗଲା ଭୁଲ ହୋଇ ॥ ଆପଣେ ପାତକୀ ତୁମ୍ଭେ ପରନିନ୍ଦା କର । ପାପ ପୁଣ୍ୟ
 ଦୁଇ କଥା ବିଚାର ନକର ॥ ଭାରିଜା ଯେ ଦୋଷକଲେ ପତି ତା ସହଇ ।
 ଏକ ଅପରାଧେ ପ୍ରଭୁ ଭୃତ୍ୟେ କି ତେଜଇ ॥ କିମ୍ପା ନକର ଗୋସାଇଁ ଏମନ୍ତ
 ବିଚାର । ଯାଅ ଯାଅ ବୋଲୁଅଛ ମୋତେ ବାରମ୍ବାର ॥ ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି
 ଏମନ୍ତ କରିବୁ । ମାଣେ ମାଣେ ପଡ଼ି ତୋତେ ନିତ୍ୟେ ଦେଉଥିବୁ ॥ ଭାଇଙ୍କୁ
 ବୁଝାଇ ପଛେ ତୁମ୍ଭକୁ ଆଣିବୁ । ଭାଇଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ଅବଜ୍ଞା କେତେ ନ କରିବୁ ॥
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ କହନ୍ତି ପଡ଼ିରେ କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ । ଅନାଥ ଅରକ୍ଷ ପ୍ରାୟ ଯାଉଅଛି
 ମୁହିଁ ॥ ରାଣୀ ଅଲକ୍ଷଣୀ ଝିଅ ମୁହିଁ ଯେ ନୁହଇ । ପିତାର ଘରକୁ ମୁଁ ଯେ
 ବାହାରି ଯିବଇଁ ॥ ତୁମ୍ଭ ଅଳଙ୍କାରମାନ ପ୍ରଭୁ କାଡ଼ି ନିଅ । ପଛରେ ମୋତେ
 ଯେ ଆଉ ବୋଲଣା ନଦିଅ ॥ ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହୋଇଲୁକି ବାଇ ।
 ଅଙ୍ଗୁ ଅଳଙ୍କାର ଆମ୍ଭେ ନେବୁ କାହିଁ ପାଇଁ ॥ ଭାରିଜାର ଅଙ୍ଗେ ଯେଉଁ
 ଅଳଙ୍କାର ଥାଏ । ସ୍ଵାମୀହୋଇ ତାହାଠାରୁ କାଡ଼ିଣ କି ନିଏ ॥ ଠାକୁରାଣୀ

କହୁଛନ୍ତି ଶ୍ରୀମୁଖକୁ ଚାହିଁ । ତୁମ୍ଭର ଅଟଳ ମୁଁ ଯେ ପ୍ରଥମ ବିବାହୀ ॥ ପଛରେ
 କହିବ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆମ ଘରେ ଥିଲା । ସହସ୍ର ଟଙ୍କାର ଅଳଙ୍କାର ଘେନିଗଲା ॥
 ଏମନ୍ତ ଅଖ୍ୟାତି ମୋତେ ନ ଦିଅ ଗୋସାଇଁ । ତୁମ୍ଭ ଅଳଙ୍କାର ମାନ ନିଅ
 ବାହୁଡ଼ାଇ ॥ ଶିରରୁ କାଢ଼ିଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମୁକୁତାର ଜାଲି । ହୃଦରୁ କାଢ଼ିଲେ
 ଇନ୍ଦ୍ର ଗୋବିନ୍ଦ କାଞ୍ଚିଲି । ଅଷ୍ଟାରୁ କାଢ଼ିଲେ ମାଏ ରତ୍ନ ଓଡ଼ିଆଣୀ । ନାସିକାରୁ
 କାଢ଼ିଲେ ସେ ମୁକୁତା ବସଣୀ ॥ ଦୁଇ କର୍ଣ୍ଣରୁ କାଢ଼ିଲେ ହୀରାର କୁଣ୍ଡଳ ।
 ଗଳାରୁ କାଢ଼ିଲେ ଯେ ଦୋସରୀ ଚିନାମାଳ ॥ ପାଦରୁ କାଢ଼ିଲେ
 ଦେବୀବାଜେଣୀ ନୂପୁର । ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠରୁ କାଢ଼ିଲେ ଯେ ଝୁଣ୍ଟିଆ ସତ୍ତର ॥ ଅନ୍ୟ
 ଅଳଙ୍କାରମାନ କି କହିବି ଆଉ । ରୁଣ୍ଡ କଳାରୁ ଦିଶିଲା ସବୁ ଦାଉ ଦାଉ ॥
 ସବୁ ଅଳଙ୍କାରମାନ ଏକଠାବ କଲେ । ରଖ ଦୀନବନ୍ଧୁ ଏହା ବୋଲି
 ସମର୍ପିଲେ ॥ ଗୋବିନ୍ଦ କହନ୍ତି ଏହା କିକରିରୁ ନେଇ । ଆମ୍ଭର ଏ ଅଳଙ୍କାରେ
 ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ ॥ ଗୃହସ୍ଥ ହୋଇଣ ଯେବେ ଭାର୍ଯ୍ୟାକୁ ତେଜଇ । ଛ'ମାସକୁ
 ଭାତ ଲୁଗା ଦେଖିଣ ଦିଅଇ ॥ ଏହି ଅଳଙ୍କାର ସବୁ ତୁମ୍ଭେ ଘେନିଯାଅ ।
 ବିକି ଭାଙ୍ଗିକରି ଭାତ ଲୁଗା କରୁଥାଅ ॥ ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ମୁଖ
 ଚାହିଁ । ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଗୋସାଇଁ ॥ ମୋହ ତୁଲେ ଆଉ
 ଯେଉଁ ଭାରିଜା ଆଣିବ । ଏହିସବୁ ଅଳଙ୍କାର ତାହାକୁ ଯେ ଦେବ ॥ ମୁହିଁ
 ଯାଉଅଛି ହୀନା ଅରକ୍ଷିତା ହୋଇ । ମୋହ ଅଭିଶାପ ଘେନ ପ୍ରଭୁ
 ଭାବଗ୍ରାହୀ ॥ ସତେ ଯେବେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ହୋନ୍ତି ଆତଯାତ । ତୁମ୍ଭକୁ ଅନ୍ନ
 ନ ମିଳୁ ଆହେ ଜଗନ୍ନାଥ ॥ ବାରବର୍ଷ ଯାଏ ତୁମ୍ଭେ ଦରିଦ୍ର ହୋଇବ । ଅନ୍ନ
 ବସ୍ତ୍ର ଜଳ ଯେ ତୁମ୍ଭକୁ ନ ମିଳିବ ॥ ମୁହିଁ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ଯେବେ ଟେକିଦେବି
 ଅନ୍ନ । ଭୋଜନ କରିବ ତେବେ କାଳୀୟ ଗଞ୍ଜାନ ॥ ଏତେ ବୋଲି ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ
 ଶାପ ଦେଇ ଗଲେ । ଦେଉଳୁ ବାହାର ହୋଇ କେତେଦୂର ଗଲେ ॥
 ଏହାଦେଖି ଦାସୀମାନେ ସଙ୍ଗେ ଗୋଡ଼ାଅନ୍ତି । ଦାସୀକୁ ଅନାଇ ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ

ବୋଲୁଛନ୍ତି ॥ ମୁହିଁ ଯାଉଅଛି ହୀନ ଅଲକ୍ଷଣୀ ହୋଇ । ମୋର ପଛେ
 ତୁମ୍ଭେମାନେ ଆସୁଛ କିମାଇଁ ॥ ଏହିପରି ହୋଇ ଯେବେ ପିତାଘର ଯିବି ।
 ଚାରିଦିନ ମାତ୍ରକରି ରହି ନ ପାରିବି ॥ ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରାୟବନ୍ଧୁ ପିତାଘର ଯିବେ ।
 ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ପିତା ମୋତେ ସମର୍ପଣ ଦେବେ ॥ ଶାପ ଦେବା ଫଳ ମୋର
 ହେବ ଅକାରଣ । ଦରିଦ୍ର ନୋହିବେ ପ୍ରଭୁ ଦେବ ଭଗବାନ ॥ ଏତେ ବୋଲି
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ ମନେ ଚିନ୍ତାକଲେ । ବିଶ୍ୱକର୍ମାକୁ ଯେ ମାଏ ମନେ ସୁମରିଲେ ॥
 ବୈକୁଣ୍ଠପୁରରେ ବିଶ୍ୱକର୍ମା ରହିଥିଲା । ସ୍ମରଣ ମାତ୍ରକେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଛାମୁରେ
 ମିଳିଲା ॥ କିସ ଆଜ୍ଞା ହେଉ ମୋତେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମହାମାୟୀ । ଶୁଣି ଆଜ୍ଞାଦେଲେ
 ବିଶ୍ୱକର୍ମାକୁ ଯେ ଚାହିଁ ॥ ଚଣ୍ଡାକୁଣୀ ବାଦେ ପ୍ରଭୁ ଦେଲେ ଘଉଡ଼ାଇ ।
 ପାରିବୁକି ଖଣ୍ଡିଏ କୁଡ଼ିଆ ତୋଳିଦେଇ ॥ ଆଜ୍ଞା ମାତ୍ରେ ବିଶ୍ୱକର୍ମା ବେଗେ
 ଚଳିଗଲା । ତିନିକ୍ରୋଶ ପ୍ରମାଣେ ଉଆସ ତୋଳାଇଲା ॥ ସୁବର୍ଣ୍ଣର କାନ୍ଥମାନ
 ସବୁଘରେ କଲେ । ହୀରାନୀଳା ମାଣିକ୍ୟାଦି ତହିଁ ଖଞ୍ଜାଇଲେ ॥ ଗଣ୍ଡିତଲେ
 ଅନେକ ମୁକୁତା ଲଗାଇଲେ । ପ୍ରବାଳ ସ୍ତମ୍ଭମାନ ତହିଁରେ ରଚିଲେ ॥ ପୁର
 ଦେଖି କମଳିନୀ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଲେ । ବିଶ୍ୱକର୍ମାକୁ ବହୁତ ପ୍ରଶଂସା ଯେ
 କଲେ ॥ ବୈକୁଣ୍ଠ ପୁରକୁ ବିଶ୍ୱକର୍ମା ଚଳିଗଲେ । ଅଷ୍ଟବେତାଳକୁ ଡାକି ଦେବା
 ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ॥ ଅଷ୍ଟବେତାଳରେ ତୁମ୍ଭେ ଏମନ୍ତ କରିବ । ପ୍ରଥମେ
 ରୋଷାଇ ଶାଳେ ଯାଇଣ ପଶିବ ॥ ସାଠିଏ ପଉଟି ଭୋଗ ଭୁଞ୍ଜିବ ଯେ
 ତହିଁ । ତେରପୌଟି ବ୍ୟଞ୍ଜନ ଖାଇବ ହର୍ଷହୋଇ ॥ ଶାଗମୁଗ ମଧୁରୁଚି ତିକ୍ତ
 କାଞ୍ଜିରାଇ । ଆମ୍ବିଳ ଖାଇବ ଖଣ୍ଡଶାକର ମିଶାଇ ॥ ଅମୃତ ମଣୋହି ମାନ
 ଭୋଜନ କରିବ । ହାଣ୍ଡିମାନ ନେଇ ଏକଠାବେ କରୁଡ଼ିବ ॥ ତହିଁ ଯାଇଣ
 ଭଣ୍ଡାର ମଧ୍ୟରେ ପଶିବ । ବାଉନକୋଟି ଭଣ୍ଡାର ବୋହିଣ ଆଣିବ ॥ କାଣି
 କଉଡ଼ି କଡ଼ାର ଦ୍ରବ୍ୟ ନ ରଖିବ ॥ ସବୁ ବୋହି ଆଣି ମୋହ ପାଶେ
 ସମର୍ପିବ ॥ ବେତାଳେ ବୋଇଲେ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ମୁଖ ଚାହିଁ । କେମନ୍ତ କରିଣ

ତହିଁ ଆଶିରୁ ବୁହାଇ ॥ ଜଗନ୍ନାଥ ମହାପ୍ରଭୁ ତହିଁ ଚେଇଁଥିବେ । ଆତ୍ମକୁ
 ଦେଖିଣ କାଳେ ପରାଭବ ଦେବେ ॥ ଶୁଣି କମଳିନୀ ନିଦ୍ରାବତୀକି ରାଇଲେ ।
 ବହନ ମୋ ବୋଲକର ବୋଲିଣ ବୋଇଲେ ॥ ରାମକୃଷ୍ଣ ନୟନରେ ନିଦ୍ରା
 ଯେ ଘାରିବୁ । କାଳି ବେଳ ଦୁଇଘଡ଼ି ଯାଏ ନ ଛାଡ଼ିବୁ ॥ ଆଜ୍ଞାପାଇ ନିଦ୍ରାବତୀ
 ଶୀଘ୍ର ଚଳିଗଲେ । ରାମକୃଷ୍ଣ ନୟନରେ ନିଦ୍ରା ଯେ ଘାରିଲେ ॥
 ପାକଶାଳାରେ ବେତାଳେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ତହିଁ ଥିବା ପାକଦ୍ରବ୍ୟ
 ସମସ୍ତ ଖାଇଲେ ॥ ହାଣ୍ଡିମାନ ସବୁ ଏକଠାବେ କରଡ଼ିଲେ । ଭଣ୍ଡାର ଘରରେ
 ଅଷ୍ଟବେତାଳେ ପଶିଲେ । ଯେତେ ଦ୍ରବ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥିଲା ତହିଁ ।
 ବାଉନକୋଟି ଭଣ୍ଡାର ଆଶିଲେ ବୁହାଇ ॥ ରାତ୍ର ଷୋଳ ଘଡ଼ିଯାକ ବେତାଳ
 ଯେ ତହିଁ । କୁଳାରୁ ଛାଣ୍ଡୁଣିଯାଏ ସବୁ ନେଲେ ବୋହି ॥ ଦେଖିକରି ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ
 ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଲେ । ତୁମ୍ଭେ ଆଜି ପୁତ୍ରପଣ କରିଲ ବୋଇଲେ ॥ ପ୍ରଣିଂସା
 କରିଣ ମାଏ ବଚନ ଯେ କହି । ସବୁ ଦ୍ରବ୍ୟ ଆଶିଲତ ରତ୍ନଖଟ କାହିଁ ॥
 ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ମୂଲ୍ୟ ସେ ଖଟ ଅଟଇ । ଯାଅରେ ବେତାଳେ ଏବେ ଖଟ
 ଆଣ ବୋହି ॥ ଯେବେ ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ନ ଖୋଜିବେ । ନାରୀକୁ
 ପୁରୁଷମାନେ ଆଉ ନ ଲୋଡ଼ିବେ ॥ ମୋତେ ଘେନି ପ୍ରଭୁ ଯେବେ ନ କରିବେ
 ଘର । କଳିଯୁଗେ ନାରୀଙ୍କି ଯେ ନ ଖୋଜିବେ ନର ॥ ବେତାଳେ ବୋଲୁଅଛନ୍ତି
 ରମା ମୁଖ ରହିଁ । ରତ୍ନଖଟେ ଶୋଇଛନ୍ତି ଦୁଇଗୋଟି ଭାଇ ॥ କୋଟିସିଂହ
 ପରାକ୍ରମ ପ୍ରଭୁ ବଳରାମ । ପୁଣି ତହିଁ ଶୋଇଛନ୍ତି କାଳୀୟ ଗଞ୍ଜନ ॥
 ସାତଗୋଟି ପର୍ବତରୁ ଅଟଇ ଯେ ଗରୁ । ନାମ ବହିଅଛନ୍ତି ଅଟଳ
 ମହାମେରୁ ॥ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୋଇଲେରେ ଏମନ୍ତ କରିବ ॥ ଦଉଡ଼ିଆ ଖଟ
 ଏକ ଗୋଟି ଯେ ଆଣିବ । ରାମକୃଷ୍ଣ ଦୁହିଁକୁ ଯେ ଗଡ଼ାଇଣ ଦେବ ॥
 ଶୋଇବାର ରତ୍ନଖଟ ବୋହିଣ ଆଣିବ ॥ ଏହା ଶୁଣି ବେତାଳେ ଯେ ଶୀଘ୍ର
 ଚଳିଗଲେ । ରତ୍ନଖଟ ପାଶେ ଦଉଡ଼ିଆ ଖଟ ଦେଲେ ॥ ବଳରାମକୁ

ପ୍ରଥମେ ଧଇଲେକ ଯାଇ । ଦଉଡ଼ିଆ ଖଟକୁ ଯେ ଦେଲେ ଗଡ଼ିଆଇ ॥
 ଏ ଉତ୍ତାରୁ ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଧଇଲେ । ଦଉଡ଼ିଆ ଖଟ ଉପରକୁ
 ଗଡ଼ାଇଲେ ॥ ଶୋଇବାର ରତ୍ନଖଟ ଆଣିଲେକ ବହି । ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆଗେ
 ଦେଲେ ଆନନ୍ଦରେ ନେଇ ॥ ବଳରାମ ପିନ୍ଧିବାର ପାଟ ବୋହି ନେଲେ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ପିନ୍ଧିବାର ନେତ ଘେନିଗଲେ ॥ ଦେଖିକରି ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ
 ହୋଇଲେ । ଅଷ୍ଟବେତାଳକୁ ବର ଯାଚିଣ ଯେ ଦେଲେ ॥ ଆରେ
 ଅଷ୍ଟବେତାଳରେ ଏମନ୍ତ କରିବ । ବୈକୁଣ୍ଠପୁରରେ ଯାଇଁ ସୁଖରେ ରହିବ ॥
 ଆଜ୍ଞା ପାଇଣ ବେତାଳଗଣ ବେଗେ ଗଲେ । ବୈକୁଣ୍ଠପୁରରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ
 ହୋଇଲେ ॥ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ତୁମ୍ଭୁଁ ଏକ କଥା ବିଚାରିଲେ । ସରସ୍ୱତୀ ଦେବୀକୁ
 ଯେ ହୃଦେ ସୁମରିଲେ ॥ ବୋଇଲେ ଗୋ ସରସ୍ୱତୀ ଏମନ୍ତ କରିବ । ରାଜ୍ୟ
 ରାଜ୍ୟ ହୋଇ ଘରେ ଘରେ ବୁଲୁଥିବ ॥ ସର୍ବଦ୍ୱାରେ ଜଗନ୍ନାଥ ବୁଲିବେକ
 ଯାଇ । ସର୍ବ କ୍ଷେ ସରସ୍ୱତୀ ବିଜେ କର ତୁହି ॥ ଅନ୍ନ ପାଣି କେହି ତାକୁ
 କିଛି ହିଁ ନ ଦେବେ । ଏତେ ଦୁଃଖ ପାଇଲେ ଯେ ମୋତେ ସୁମରିବେ ॥
 ଆରାମ ଦାୟିନୀ ରାତ୍ର ସୁଖରେ ପାହିଲା । ବେଳ ଦୁଇଘଡ଼ିକରେ ନିଦ୍ରା
 ଯେ ଭାଜିଲା ॥ ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣରେ କହାଇ । ଗହଳ ଚହଳ ଆଜି
 କିଛି ଶୁଭୁନାହିଁ ॥ ମୁଦିରଥ ପଣ୍ଡାର ତ ତୁଣ୍ଡ ଶୁଭୁ ନାହିଁ । ଦାସୀ ପରିବାରୀ
 ଯେ ପରିଛା ଗଲେ କାହିଁ ॥ ଶ୍ରୀମୁଖ ପଖାଳିବାକୁ ଜଳ ନ ମିଳଇ । କି ବୁଦ୍ଧି
 କରିବା ଏବେ କହରେ କହାଇଁ ॥ ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଜ୍ୟେଷ୍ଠଭାଇ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଛାଡ଼ିଗଲାରୁ ଯେ ଏମନ୍ତ ହୁଅଇ ॥ ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣରେ
 କହାଇ । ଭାର୍ଯ୍ୟା ଛାର ଏମନ୍ତକୁ କହୁଅଛୁ ତୁହି ॥ କାହାର ଭାରିଜା ଯେବେ
 ରୁଷି ହଜିଯାଏ । ତା'ର ଗୃହସ୍ଥ କି ଭାତ ରାନ୍ଧିଣ ନଖାଏ ॥ ଭଣ୍ଡାର ଘରକୁ
 ବିଜେ କଲେ ଦୁଇଭାଇ । ଭଣ୍ଡାରେ ଦେଖିଲେ କିଛି ପଦାର୍ଥ ଯେ ନାହିଁ ॥
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି କାହିଁ କିସହେଲା । ବାଉନ କୋଟି ଭଣ୍ଡାର ତକ ଘେନି

ଗଲା ॥ ଲକ୍ଷ୍ମେଜୀବ ଖାଇଲେ ବୋହିଲେ ନ ସରଇ । କ୍ଷଣକ ଭିତରେ କିଏ
 ଘେନିଗଲା ବହି ॥ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ମୁଦିଏ ବଳରାମ ଯେ ପାଇଲେ । ସାତଗୋଟି
 ଗଣ୍ଠିଦେଇ କାନିରେ ବାନ୍ଧିଲେ ॥ ଜଗନ୍ନାଥ ବୋଇଲେ ହୋ କି ପାଇଲ
 ଭାଇ । ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଧନ ପାଇଲଇଁ ॥ ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ବଳରାମ
 ଭାଇ । ବେଙ୍ଗି ପିତଳ ଖଣ୍ଡକ ରଖ କାହିଁପାଇଁ ॥ ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି କି
 କଥା ଘଟିଲା । ପାଇଥିବା ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ବେଙ୍ଗି ପିତଳ ହୋଇଲା ॥ ଶୁଦ୍ଧ ସୁବର୍ଣ୍ଣରେ
 ଯେଉଁ ଧନ ହୋଇଥିଲା । ଭାଗ୍ୟକୁ କାଣୀ କଉଡ଼ି ସମାନ ନୋହିଲା ॥
 ସେଠାରୁ ବାହାରିଗଲେ ଦୁଇଗୋଟି ଭାଇ ॥ ପାକଶାଳା ଦ୍ୱାରେ ଯେ ପ୍ରବେଶ
 ହେଲେ ଯାଇ ॥ ବଳରାମ ଠିଆ ହେଲେ ଦୁଆର ମୁହଁକୁ । ଜଗନ୍ନାଥ
 ପଶିଗଲେ ରୋଷାଇ ଘରକୁ ॥ ଦେହରେ ଲାଗିଲା କଳା ମୁହଁରେ ଲାଗିଲା ।
 କଳା ଶ୍ରୀମୁଖ ଗୋଟିକ ଝଲକି ଦିଶିଲା ॥ ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ
 ଜଗନ୍ନାଥ । ବଡ଼ ଖିଆ ବୋଲି ତତେ ବୋଲନ୍ତି ଜଗତ ॥ ମୋତେ ଅନ୍ନ ନ
 ଦେଇଣ ସବୁ ଖାଉ ତୁହି । ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଜ୍ୟେଷ୍ଠଭାଇ ॥ ଅନ୍ନ
 କାହୁଁ ମିଳିବ ଯେ ଚଳି ସୁଦ୍ଧା ନାହିଁ । ନ ବୁଝି ଏପରି କିମ୍ପା କହୁଛ ଗୋସାଇଁ ॥
 ସେଠାରୁ ଯାଇ ଦେଖିଲେ ଧାନର ମରାଇ । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଭରଣ ଯେ ଧାନ
 ଯହିଁ ଥାଇ ॥ ଦେଖିଲେ ଅଗାଡ଼ି ତହିଁ ଗୋଟିଏ ଯେ ନାହିଁ । ତହିଁ ଗଲେ
 ଦୁଇଭାଇ ନିରାଶ ଯେ ହୋଇ ॥ ଇନ୍ଦ୍ରଦୁ୍ୟମ୍ନ କୂଳେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ
 ହୋଇଲେ । ଗୋପାଏ ସୁଦ୍ଧା ଯେ ପାଣି ତହିଁ ନ ଦେଖିଲେ ॥ ବଡ଼
 ଦେଉଳରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ସେ ଦିନକ ଉପବାସ କରିଣ
 ରହିଲେ ॥ ବେଳ ଦୁଇ ଘଡ଼ିକରେ ନିଦ୍ରା ଯେ ଭାଜିଲା । ମୁଖ ପ୍ରକ୍ଷାଳନ
 ଅର୍ଥେ ପାଣି ନ ମିଳିଲା ॥ କି ବୁଦ୍ଧି କରିବା ଏବେ ବୁଦ୍ଧି ଦିଶୁନାହିଁ । ବଳରାମ
 କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣରେ କହ୍ନାଇ ॥ କାଳି ଉପବାସରେ ରହିଲୁ ଦୁଇଭାଇ । ଆଜି
 ପ୍ରାୟେ ଯିବାକୁତ ବଳ ପାଉନାହିଁ ॥ କେଉଁଠାରୁ ଯେବେ ଆଜି ନ ମିଳିବ

ଅନ୍ଧ । କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ଆମ୍ଭେ ଧରିବା ଜୀବନ ॥ ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ
 ଆରେ ବାବା । ନଗରରେ ଭିକ୍ଷା ମାଗି ଜୀବନ ପୋଷିବା ॥ କାନ୍ଧରେ ପକାଇ
 ଛିଣ୍ଡା ଉତ୍ତରୀ ପଇତା । ହସ୍ତରେ ଧଇଲେ ଦୁଇଭାଇ ଭଙ୍ଗାଛତା ॥ ଚିତା
 ଘେନିବାକୁ ଜଳ କାହିଁ ନପାଆନ୍ତି । ଯାହା ଘର ଠାକୁ ପାଣି ମାଗିବାକୁ ଯାନ୍ତି ॥
 ଚୋର ଖଣ୍ଡ ବୋଲି ମାରି ଘଉଡ଼ାଇ ଦ୍ୟନ୍ତି । ସେ ଠାବରୁ ଦୁଇଭାଇ ଭୟେ
 ପଳାବନ୍ତି ॥ ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଭାଇ । ବଡ଼ ପଣ୍ଡା ଘରକୁ ହେ
 ଚାଲ ଏବେ ଯାଇ ॥ ହସ୍ତ ଧରାଧରି ହୋଇ ଦୁଇ ଭାଇ ଗଲେ । ବଡ଼ପଣ୍ଡା
 ଘରଠାରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ॥ ବଧୂ ତା'ର କହଇ ଯେ ଶାଶୁ ଆଗେ
 ଯାଇ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ଯେ ଦୁଇ ଗୋଟି ଆସିଛନ୍ତି ଧାଇଁ ॥ ଶାଶୁ ରାଣ୍ଡ ତ ତାହାକୁ
 ଚିହ୍ନି ନ ପାରିଲା । ଧାଇଁ ଯାଇ ବେଗେ ଦାଣ୍ଡ କବାଟ କଲିଲା ॥ ଆସ ଆସ
 ବୋହୂଏ ଲୋ ଠେଙ୍ଗା ବାଡ଼ି ନେଇ । ଚୋର କି ଖଣ୍ଡ ଏ ଦୁହେଁ ଦେବା
 ଘଉଡ଼ାଇ ॥ ଶୁଣି ଦୁଇଭାଇ ତହୁଁ ଡରେ ପଳାଇଲେ । ସାମବେଦ ଯଜୁର୍ବେଦ
 ଦୂରେ ଉଠାରିଲେ ॥ ଶୁଣି ଶୁଷ୍କ ତରୁଗଣ ପଲ୍ଲବୀ ଉଠିଲେ । ଭିକ୍ଷୁକ ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ବୋଲି ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଚିହ୍ନିଲେ ॥ ଦୁଇ ଭାଇକୁ ଯେ ତାକି ତହୁଁ ବସାଇଲା । ଖୁଦ
 ମକୁଖ ମିଶାଇ ସତ୍ତ୍ୱରେ ରାନ୍ଧିଲା ॥ ଅର୍ପିତା କଦଳୀମଞ୍ଜୁ ଦୁଇଖଣ୍ଡ ଆଣି ।
 ବେନି ଭାଇ ପକାଇଣ ସିଞ୍ଚିଲେକ ପାଣି ॥ କଂସା ଘେନି ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଯେ ଅନ୍ଧ
 ଆଣିଗଲା । ଅନ୍ଧ କି ବାଡ଼ିବ ତା'ର ହାଣ୍ଡି ଉଠାଇଲା ॥ ଲକ୍ଷ୍ମୀଦ୍ରୋହୀ ପୁରୁଷ
 ଏ ବୋଲିଣ ଜାଣିଲା । ପାକଶାଳାରୁ ଲେଉଟି ପାଖରେ ମିଳିଲା ॥ ଦୁଇ ଗୋଟି
 ଭାଇଙ୍କର ହସ୍ତକୁ ଧଇଲା । କରୁକଥା କହି ନେଇ ଦାଣ୍ଡରେ ଛାଡ଼ିଲା ॥ ତହୁଁ
 ଦୁଇ ଜଣ ଯେ ନିରାଶ ହୋଇଗଲେ । କବୀର ସାହିରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ
 ହୋଇଲେ ॥ କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲି କବୀର ଜାଣିଲେ । ଖଇ ମାଣ ଚାରି
 ପାଞ୍ଚ ଆଣି ବେଗେ ଦେଲେ ॥ ଅନ୍ତର୍ଗତେ ଜାଣିଲେ ଯେ ଦେବା କମଳିନୀ ।
 ପବନକୁ ତାକି ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ସେହିକ୍ଷଣି ॥ ଆରେ ପବନ ତୁହି ତ ବେଗେ

ଚଳିଯିବୁ ॥ ଖଇ ଚାରି ପାଞ୍ଚ ମାଣ ଉଡ଼ାଇଣ ନେବୁ ॥ ଆଜ୍ଞା ପାଇ ପବନ
 ଯେ ବେଗେ ଚଳିଗଲା । ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଗରୁ ଖଇ ଉଡ଼ାଇଣ ନେଲା ॥ ବଳରାମ
 କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣରେ କହ୍ନାଇ । ପ୍ରାଣଗଲା ବେଳେ ଜାତିକୁଳ ଲୋଡୁ କାହିଁ ॥
 ପଦ୍ମ ପୋଖରୀକୁ ଚାଲ ଯିବା ଦୁଇ ଭାଇ । ପଦ୍ମ ମୂଳ ଖାଇ ପ୍ରାଣ ବଞ୍ଚାଇବା
 ତହିଁ ॥ ଫଳ ପୁଷ୍ପ କରି ତହିଁ ଗୁଡ଼ିଏ ଖାଇବା । ଅଧିକ ମିଳିଲେ କିଛି ସଞ୍ଚିଣ
 ରଖିବା ॥ ଏମନ୍ତ ବନ୍ଧର କରି ଦୁଇଭାଇ ଗଲେ । ପଦ୍ମ ପୁଷ୍ପରିଣୀରେ
 ଯେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ॥ ପଦ୍ମପୋଖରୀରେ ସାତ ତାଳ ପାଣି ଥିଲା ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆଜ୍ଞାମାତ୍ରେ ସବୁ ପଙ୍କ ହୋଇଗଲା ॥ ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି କି ବୁଦ୍ଧି
 କରିବା । ଜଳ ନାହିଁ ଫଳ ଏଥୁ କାହିଁରୁ ପାଇବା ॥ ଏହା କହି ଦୁଇଜଣ
 ତହିଁ ଚଳିଗଲେ । ଯାଉ ଯାଉ ବାଟେ ଏକ ଯୋଗୀକି ଭେଟିଲେ ॥
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଆହେ ନାଥ । ତୁମ୍ଭର ଥାଳରୁ ଯେ ଆମ୍ଭକୁ ଦିଅ
 ଭାତ ॥ ସଦାନନ୍ଦ ବୋଲେ ରାମକୃଷ୍ଣ ମୁଖ ଚାହିଁ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦ୍ରୋହୀ ହୋଇଅଛ
 ତୁମ୍ଭେ ଦୁଇ ଭାଇ ॥ ଦୁଧ ଅନ୍ନରେ ଯେ ମୋର ଥାଳ ପୁରିଥିଲା । ତୁମ୍ଭେ
 ମାଗନ୍ତେଣ ଅନ୍ନ ଶୂନ୍ୟ ହୋଇଗଲା । ଅନ୍ନ ଜଳ ନ ମିଳିବ ତୁମ୍ଭକୁ ଯେ
 କାହିଁ । ସମୁଦ୍ର କୁଳକୁ ବେଗେ ଯାଅ ଦୁଇଭାଇ ॥ ମୁହିଁ ଯାଇଥିଲି ମୋତେ
 ଅନ୍ନ ଥିଲେ ଦେଇ । ଖାଇଲେ ବହିଲେ ସେହି ଅନ୍ନ ନ ସରଇ ॥ ଏହି
 ରୂପେ ସତ୍ୟାନନ୍ଦ ବାଟ କହିଦେଲେ । ଯିବା ବୋଲି ଦୁଇଭାଇ କମର
 ବାନ୍ଧିଲେ ॥ ହଟି କମଳିନୀ ତହିଁ ହଟ ଭିଆଇଲେ । ସୂର୍ଯ୍ୟକୁ ଡାକିଣ ଦେବା
 ବେଗେ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ । ଅତିଶୀଘ୍ର ଚାଣଚରା କରି ବେଗେ ଯାଇ । ବାଲି
 ମାଟି ତାତୁ ବେଗେ ଡହ ଡହ ହୋଇ ॥ ତାତିବ ଖରାରେ ଯେହ୍ନେ ଭାଜିବାର
 ବାଲି । ପାଦେ ମାତ୍ର କେହି ତହିଁ ନ ପାରିବେ ଚାଲି ॥ ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି
 ଶୁଣ ଜ୍ୟେଷ୍ଠଭାଇ । ଏତେ ବଡ଼ ଖରାରେ ମୁଁ ଚାଲି ନ ପାରଇ ॥ ବେଗ
 ବେଗ ହୋଇ ତୁମ୍ଭେ ଯାଉଅଛ ଧାଇଁ । ବୁଦ୍ଧି ଦିଶୁନାହିଁ ଏବେ କିସ

କରିବଇଁ ॥ ଶୁଣି ନ ଶୁଣିଲା ପରି ବଳଦେବ ଗଲେ । କମଳାଙ୍କ ସିଂହଦ୍ୱାରେ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ॥ ସିଂହଦ୍ୱାରେ ପ୍ରବେଶିଣ ଡାକିଲେକ ଯହୁଁ । ଡାକ ଶୁଣି
 ଦାସୀମାନେ ଅଇଲେକ ତହୁଁ ॥ କେଉଁ ଦାସୀ କହୁଅଛି ଶୁଣ ଆଗୋ ସହି ।
 ଏପରି କାଙ୍ଗାଳ ମୁଁ ଯେ କାହିଁ ଦେଖି ନାହିଁ ॥ ଏହିପରି ମୋଟା ହୋଇ
 ଗୋଟାଏକ ଥିଲା । ଆମ୍ଭ ଠାକୁରାଣୀକୁ ଯେ ଘଉଡ଼ାଇ ଦେଲା ॥ ଏହି
 ରୂପେ ଦାସୀମାନେ କୁହାକୁହି ହେଲେ । ବେକରେ ହାତ ଦେଇଣ ଦାଣ୍ଡରେ
 ଛାଡ଼ିଲେ ॥ ବଳରାମ ପ୍ରଭୁ ତହିଁ ଲେଉଟି ଅଇଲେ । ଜଗନ୍ନାଥ ଠାକୁରକୁ
 ବାଟରେ ଦେଖିଲେ ॥ ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣରେ କହ୍ନାଇ । ଦାସୀମାନେ
 ଆସି ମୋତେ ଦେଲେ ଘଉଡ଼ାଇ ॥ ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି କି ବୁଦ୍ଧି କରିବା ।
 କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ଆମ୍ଭେ ଜୀବନ ଧରିବା ॥ ଆଉଥରେ ଚାଲ ବେନିଭାଇ
 ଫେରିଯିବା । ବିନୟ କରିଣ ଅନ୍ନ ଦାସୀକୁ ମାଗିବା ॥ ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି
 ପଛେ ଆମ୍ଭେ ଥରୁ । ଆଗରେ ଯାଇଣ ଅନ୍ନ ତୁହି ଯେ ମାଗିବୁ ॥ ଏତେ
 କହି ସିଂହଦ୍ୱାରେ ପ୍ରଭୁ ବିଜେକଲେ । ମନ୍ଦିରର ଶୋଭା ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ
 ହୋଇଲେ ॥ ବଳରାମ କହିଲେ ହେ ଶୁଣରେ କହ୍ନାଇ । ପଞ୍ଚମ ସ୍ୱରରେ
 ସାମ ବେଦ ପଢ଼ ତୁହି ॥ ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରଭୁ ଯହୁଁ ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଲେ । ଓଁକାର
 ଶବଦ କରି ବେଦଧ୍ୱନି କଲେ ॥ ରକ୍ ସାମ ଯଜୁ ଅଥର୍ବ ଯେ ଚାରିବେଦ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ପୁରି ଉଠିଲା ଗହଗହ ନାଦ ॥ ପଲଙ୍କ ଉପରେ ଯେ କମଳା
 ଶୋଇଥିଲେ । ନିସ୍ତରିଲି ନିସ୍ତରିଲି ବୋଲିଣ ବୋଇଲେ ॥ କୋଟି କୋଟି
 ଜନ୍ମର ପାତକ ହେଲା କ୍ଷୟ । ମୋ ଘରେ ବିଜୟ କଲେ ପ୍ରଭୁ ଦେବରାୟ ॥
 ପଚାର ପଚାର ଦାସୀ ପଚାରଲୋ ଯାଇ । କିସ ମାଗୁଛନ୍ତି ସେ ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ଦୁଇଭାଇ ॥ ଧାଇଁଯାଇ ମୁଦୁସୁଲି ତାକୁ ପଚାରିଲେ । କି ମାଗୁଛ
 ପଣ୍ଡାମାନେ କହ ତୁମ୍ଭେ ଭଲେ ॥ ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଦାସୀ ମୁଖ ଚାହିଁ ।
 ଅନ୍ନ ଗଣ୍ଡାଏକ ତୁମ୍ଭେ ପାରିବ କି ଦେଇ ॥ ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଣ ଦାସୀମାନେ

ଚଳିଗଲେ । ଲକ୍ଷ୍ମୀଠାକୁରାଣୀ ଆଗେ ବେଗେ ସେ ବୋଇଲେ ॥ ଦାସୀଙ୍କ
 ମୁଖରୁ ସେ ଏମନ୍ତ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି । ମନେ ବିଚାର କରନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଠାକୁରାଣୀ ।
 ଏକଥା ଅରଜି ଅଛି ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ମୁହିଁ । ଏବେ ଦାସୀମାନେ ଲୋ ପରର
 ବେଗେ ଯାଇଁ ॥ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇ ମୋ ଘରେ କି ରୂପେ ଭୁଞ୍ଜିବେ । ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ
 ଅନ୍ନ ଖାଇ ଅପବାଦ ନେବେ ॥ ଏ ମୋହର ଦ୍ରବ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଛୁଇଁ ନ ଯୋଗାଇ ।
 ଜାଣୁ ଜାଣୁ ମୁଁ କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ଦେବଇଁ ॥ ଠାକୁରାଣୀ ସମୀପରୁ
 ଦାସୀମାନେ ଗଲେ । ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ଆଗେ ଯାଇ ଏମନ୍ତ କହିଲେ ॥ ଦାସୀଙ୍କ
 ମୁଖରୁ ଯେ ଏମନ୍ତ ବାଣୀ ଶୁଣି । କ୍ଷୁଧାତୁର ହୋଇଣ କହନ୍ତି ହଳପାଣି ॥
 ନୂଆ ହାଣ୍ଡି ନୂଆସଞ୍ଚା ଦେଇ କି ପାରିବୁ । ଏମନ୍ତ ହୋଇଲେ ଅମ୍ବେମାନେ
 ଯେ ଖାଇବୁ ॥ ଦାସୀମାନେ କହନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ଆଗେ ଯାଇ । ହାତେ ରାକ୍ଷିଣ
 ଭୋଜନ କରିବେ ଦୁଇଭାଇ ॥ ଏହାଶୁଣି ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲେ ।
 ଦାସୀଙ୍କ ହସ୍ତରେ ହାଣ୍ଡି ଦଶଗୋଟି ଦେଲେ ॥ ଚାଉଳ ପୌଟିଏ ନେଇ
 ଛାମୁରେ ରଖିଲେ । ଲେଉଟିଆ ଶାଗ ନେଇ ପୁଳାଏକ ଦେଲେ ॥ ଆଳୁ
 ସାରୁ କଦଳୀ ଯେ ବଢ଼ି ବାଇଗଣ । ଦୁଧ ଦହି ଛେନା ଯେ ଶର୍କରା ଦେଲେ
 ପୁଣି ॥ ଏବେ ଯେତେ ଇଚ୍ଛା ତେତେ ଭୁଞ୍ଜି ହୋ ବୋଇଲେ । ଗୃହେ
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଥାଇ ବିଚାର ଯେ କଲେ ॥ ରାକ୍ଷିଣ ଭୁଞ୍ଜିବେ ଯେବେ ଏହି
 ଦୁଇଭାଇ । ନାରୀଙ୍କୁ ପୁରୁଷ ଆଉ ଲୋଡ଼ିବେ କିମ୍ପାଇଁ ॥ ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ
 କାଠଖଣ୍ଡେ ହସ୍ତରେ ଧଇଲେ । ଅଗ୍ନିର ସ୍ତମ୍ଭନ ମନ୍ତ୍ର ଦେବୀ ପାଠ କଲେ ॥
 କଦାପି ଅଗ୍ନି ଦେବତା ତେଜ ନ ହୋଇବ । ହାଣ୍ଡି ନ ତାଟିବ ଆଉ ପାଣି ନ
 ତାଟିବ ॥ ଯେତେ କାଠ ଜଳୁଥିବ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । କୁହୁଳି କରିଣ ତହିଁ
 ଧୂଆଁ ହେଉଥିବ ॥ ଏମନ୍ତ ବୋଲିଣ ଯେ କମଳା ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ । ସେହି
 ପ୍ରକାରରେ ଅଗ୍ନି ଦେବତା ଯେ କଲେ ॥ ସବୁ କାଠଯାକ ତହିଁ ଅଙ୍ଗାର
 ହୋଇଲା । ତେବେ ସୁଦ୍ଧା ଯେ କିଞ୍ଚିତେ ପାଣି ନ ତାଟିଲା ॥ ହଟି କମଳିନୀ

ହଟ ଉଆଇଲେ ଯେଣୁ । ହାଣ୍ଡି ତଳେ କଳାଟିକେ ନ ପଡ଼ିଲା ତେଣୁ ॥ ସୁଗନ୍ଧ
 ତଳେ ଦେବୀ ଦେଲେ ପଠିଆଇ । ଦାସୀମାନେ କହୁଛନ୍ତି ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ଚାହିଁ ॥
 ପାକସିଦ୍ଧି ହେଲା କି ନ ହେଲା ହେ ଗୋସାଇଁ । ତଳେ ଲଗାଇ ସ୍ନାନକର
 ବେଗେ ଯାଇଁ ॥ ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ପାଣି ନ ତାତିଲା । କି ପାକ କରିବୁ
 ବେଳ ଉଛୁର ହୋଇଲା ॥ ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣରେ କହାଇ । ଅନ୍ନ
 ହୋଇଲାନି ନାହିଁ କହ ବେଗେ ତୁହି ॥ ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଆହେ ଭାଇ ।
 ଅନ୍ନ କି ହୋଇବ ଟିକେ ପାଣି ତାତି ନାହିଁ ॥ ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ରେ ଅଧୁଆ
 ମୁହାଁ । ରାନ୍ଧି ନ ଜାଣି ତୁ ହୋଇ ଅଛୁ ରାନ୍ଧୁଣିଆ ॥ ତୁହି ଆଡ଼ହୁଅ ମୁହିଁ
 ରାନ୍ଧୁଅଛି ଯାଇଁ । ଅନ୍ନ ରାନ୍ଧିବାକୁ ଗଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଗୋସାଇଁ ॥ ଫୁଙ୍କି ଫୁଙ୍କି
 ବଳରାମ ବିରକ୍ତ ହୋଇଲେ । କାଠଖଣ୍ଡେ ଘେନିଣ ଯେ ହାଣ୍ଡି ପିଟି ଦେଲେ ॥
 କ୍ଷୁଧାରେ ଯେ ଦୁଇଭାଇ ଆକୁଳ ହୋଇଲେ । କି ବୁଦ୍ଧି କରିବା ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ
 ବୋଇଲେ ॥ ଜଗନ୍ନାଥ ବୋଇଲେ ତ ବୁଦ୍ଧି ଦିଶୁନାହିଁ । କ୍ଷୁଧାରେ ଆତୁର
 ହେଉଅଛି ମୋର ଦେହୀ ॥ ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଜଗନ୍ନାଥ । ଜାତିପଛେ
 ଯାଉ ତା'ର ଘରେ ଖାଇଁ ଭାତ ॥ ଯେବେ ଏହାଘରୁ ଭାତ ଆମକୁ ନ ଦେବ ।
 ଆମ୍ଭ ଦୁଇ ଭାଇଙ୍କର ମରଣ ହୋଇବ ॥ ଲେଉଟିଣ ଦାସୀ ଯାଇ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ
 କହିଲେ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ତ ହାଣ୍ଡି ଭାଙ୍ଗି ଘୋପଡ଼ାଇ ଦେଲେ ॥ ଏହାଶୁଣି ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ
 ମନେ ଚିନ୍ତା କଲେ । କେତେ ଦୁଃଖ ଦୀନବନ୍ଧୁ ଦୁହେଁ ଯେ ପାଇଲେ ॥ ସୁବର୍ଣ୍ଣର
 ଚତୁ ଗୋଟି ହସ୍ତରେ ଧଇଲେ । ରୋଷେଇଶାଳାକୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେବୀ ବିଜେ
 କଲେ ॥ ପ୍ରଥମେ ରାନ୍ଧିଲେ ମାଏ ବଗଡ଼ା ଯେ ଅନ୍ନ । ମୁଗ ମଧୁରୁଚି କ୍ଷୀରି
 ନାନାଦି ବ୍ୟଞ୍ଜନ ॥ ଆମ୍ବିଳ ଶାକର କଲେ କଦଳୀର ଭଜା । ଅତି ଯତ୍ନେ
 କଲେ ମାଏ ତିଅଣ ଯେ ମଞ୍ଜା । କ୍ଷୀରିଏ ପଉଟି ସେ ରନ୍ଧନ କଲେ ଯାଇ ।
 ବଗଡ଼ା ଭାତ ମହିମା କଳନା ନ ଯାଇ ॥ ଦୁଧପୁଳି କଲେ ମାଏ ଘୃତପୁଳି
 କଲେ । ଅତି ଯତନରେ ମାଏ ସରପୁଳି କଲେ ॥ ଯେତେ ଦ୍ରବ୍ୟ ରାନ୍ଧିଛନ୍ତି

ବ୍ରାହ୍ମଣକୁ ରୁଚି । ବଡ଼ିର ମହୁର କଲେ ପକାଇଣ ସାଚି ॥ ସହସ୍ର ଆଟିକା
 ରାନ୍ଧି ଦ୍ରବ୍ୟ ସମାଦିଲେ । ଯେ ଯାହା ସ୍ନାନରେ ଯତ୍ନେ ରଖାଇଣ ଦେଲେ ॥
 କର୍ପୂର ଛେନା ଶର୍କରା ସମସ୍ତ ଗୋଳାଇ । ସାଠିଏ ନଉତି ପଣା ରଖିଲେ କ
 ତହିଁ । ରଙ୍ଗବାଣ ପଇଡ଼ ସଙ୍ଗତେ ଛେନାପଣା । ଅଦା ମିଶା କରି ଯେ ନବାତ
 ଖଣ୍ଡଛେନା ॥ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ପାକ ଗୁଣ କେ କହିପାରିବ । କ୍ଷଣକ ମଧ୍ୟରେ
 ମାଏ ସଜାଡ଼ିଲେ ସର୍ବ ॥ ସବୁଥରୁ ଖଣ୍ଡିଏ ଖଣ୍ଡିଏ ରଖୁଥିଲେ । ଭୋଜନ
 ଶେଷକୁ ପୋଡ଼ିପିଠାଏ ରଖିଲେ ॥ ବୋଇଲେ ଦାସୀଙ୍କି କର ଅଙ୍ଗ
 ମରଦନ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲିଣ ମନେ ନ ପାଞ୍ଚୁବ ଭିନ୍ନ ॥ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ମୁହିଁ
 ଅଟେ ନିଜ ଦାସୀ । ଶୁଣିଣ ଆନନ୍ଦେ ଚଳିଗଲେ ସବୁ ଦାସୀ ॥ ଦାସୀମାନେ
 କହୁଛନ୍ତି ସୁବେଦୀ ଗୋସାଇଁ । ସ୍ନାନକର ବେଗେ ଅଙ୍ଗ ମରଦନ ହୋଇ ॥
 ତହିଁ ସୁବାସ ଜଳରେ ଦୁହେଁ ସ୍ନାନକଲେ । ଅଙ୍ଗପୋଛିବାକୁ ଦାସୀ ଗାମୁଛାଏ
 ଦେଲେ ॥ ପିନ୍ଧିବାକୁ ପୀତାମ୍ବର ପାଟ ଆଣି ଦେଲେ । ସୁବେଶ ହୋଇଣ
 ଦୁଇ ଭାଇ ଯେ ବସିଲେ ॥ ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣରେ କହାଇ । ଏମନ୍ତ
 ପ୍ରକାରେ ମାନ୍ୟ କରେ କିସପାଇଁ ॥ ଏହା ଘରେ ପୁରୁଷତ ଜଣେ ଦିଶୁନାହିଁ ।
 ଶୂଳି ଦେବା ପ୍ରାୟ ଏହି ବିଚାର ଦିଶଇ ॥ ଚାଲ ଏବେ ପକାଇଣ ଏହିଠାରୁ
 ଯିବା । କ୍ଷଣକ ମଧ୍ୟରେ ଆଉ ପ୍ରାଣ ନ ପାଇବା ॥ ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି
 ଜ୍ୟେଷ୍ଠଭାଇ ଶୁଣ । ଏ ଘରର କର୍ତ୍ତା ଆଜ ହୋଇବେ ଆପଣ ॥ ବଳରାମ
 କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣରେ କହାଇଁ । ଏମନ୍ତ କହିବା ତୋର ଉଚିତ ନୁହଇ ॥ ଗୃହ
 ପରିଷ୍କାର ଦେବୀ ସୁହସ୍ତରେ କଲେ । ଗନ୍ଧ ଯେ ଚନ୍ଦନ ମାଏ ଛଡ଼ା
 ପକାଇଲେ ॥ ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଥାଳି ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଗିନାଝରି । ହାତଧୁଆ ପାଦଧୁଆ
 ସୁସଜ୍ଜିତ କରି ॥ ମଣୋହି କରିବା ବିଧି ଯେମନ୍ତେ ଭିଆଣ । ସୁବର୍ଣ୍ଣର ପୀଠ
 ତହିଁ କଲେକ ନିର୍ମାଣ ॥ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ କହୁଛନ୍ତି ଦାସୀ ମୁଖ ରହିଁ । ବେଗ କରି
 ପ୍ରଭୁକୁ ଲୋ ଘେନିଆସ ଯାଇ ॥ ଏହା ଶୁଣି ଦାସୀମାନେ ବେଗେ

ଚଳିଗଲେ । ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ପାଖେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ॥ ବିନୟରେ
 କହୁଛନ୍ତି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଗୋସାଇଁ । ଭୋଜନ କରିବ ଚଳ ଛାନ ଅଛି ହୋଇ ॥
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣରେ କହାଇ । ନାରୀଏ ଜଣେ ପୁରୁଷ କେହି ଏଥୁ
 ନାହିଁ ॥ ଭିତରକୁ ଯିବାର ଆତ୍ମ ଉଚିତ ନୁହଁଇ । ପତ୍ର ଦୁଇଖଣ୍ଡ ତୁମ୍ଭେ ଆଣ
 ବେଗେ ଯାଇ ॥ ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଭାଇ ତୁମ୍ଭେ । ଏ ଘରର କର୍ତ୍ତା
 ଆଜ ହୋଇବ ଯେ ଆମ୍ଭେ । କିପାଁ ତୁମ୍ଭେ ଭୟ କରଅଛ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଭାଇ ।
 ଦାତା ଦେଉଅଛି ଆମ୍ଭେ ଛାଡ଼ିବା କିମ୍ପାଇଁ ॥ ଭୟେ ବଳରାମ ସେ ଠାବରୁ
 ନ ଉଠନ୍ତି । ହସ୍ତ ଧରି ଘେନିଗଲେ କମଳାଙ୍କ ପତି ॥ ଠାବ ସଞ୍ଚାରେ ଯେ
 ବଳରାମ ନ ବସନ୍ତି । ହସ୍ତଧରି ବସାଇଲେ ଦେବ ଶିରୀପତି ॥ କମଳିନୀ
 କହୁଛନ୍ତି ତୁଳସୀ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ! ଦେହଶୂର ମୋର ଯେ ଅଟନ୍ତି ହଳପାଣି ॥
 ତାହାକୁ କେମନ୍ତେ ଅନ୍ନ ମୁହିଁ ଦେବି ନେଇ । ଭିତରେ ଥାଇଣ ମୁଁ ଯେ ଦେବଙ୍କ
 ବଢ଼ାଇ ॥ ବଡ଼ ସାନ ବୋଲି ଆଗ ପଚାରିବୁ ଯାଇ । ବଡ଼ଠାରେ ଆଗ
 ଅନ୍ନ ପରଶିବୁ ନେଇ ॥ ଅନ୍ନଥାଳି ନେଇ ବେଗେ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଅଇଲା । ବଡ଼
 ସାନ କେଉଁ ପଣ୍ଡା ବୋଲି ପଚାରିଲା ॥ ବଳରାମ ବୋଲୁଛନ୍ତି ହୋଇଲୁକି
 କାଣୀ । ବଡ଼ ସାନ କିଏ ତୋତେ ନ ଦିଶଇ ପୁଣି ॥ ଆମ୍ଭେ ବଡ଼ ବୋଲିଣ
 ଯେ ବଳରାମ କହି । ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ବୋଇଲେ କୋପ କଲକି ଗୋସାଇଁ ॥ ପ୍ରଥମ
 ଥାଳିର ଅନ୍ନ ବଳରାମେ ଦେଲା । ଭିତରକୁ ଆଉ ଅନ୍ନ ଆଣିବାକୁ ଗଲା ॥
 ଆଉ ଏକ ଥାଳି ଅନ୍ନ ଆଣିଲା ବେଳକୁ । ଚାରି ଗ୍ରାସରେ ଖାଇଲେ ବଳରାମ
 ତାକୁ ॥ ଅନ୍ନ ଥାଳି ଘେନିକରି ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଅଇଲା । ଏ ପଣ୍ଡାର ଅନ୍ନଯାକ
 କିଏ ଘେନିଗଲା ॥ ବଳରାମ ବୋଇଲେ କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତ ହୋଇଥିଲୁ । ଆଗକରି
 ଚାରିଗ୍ରାସ ବେଗେ ଖାଇଦେଲୁ ॥ ହସିଲା ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଦୁଇଭାଇକୁ ଅନାଇଁ ।
 କୁଟୁମ୍ଭ ମାରିବା ପ୍ରାୟ ଦିଶୁଛ ଗୋସାଇଁ ॥ ପୁତ୍ର ଭାରିଜା କି ତୁମ୍ଭ ଦୁହିଁଙ୍କର
 ନାହିଁ । ଯେଟ ଲାଗି ବୁଲୁଅଛ ଦେଶ ଦେଶ ହୋଇ ॥ ସହସ୍ର କାନ୍ଧି କଦଳୀ

ରଖୁଦେଲେ ନେଇ । ସାଠିଏ ନଉତି ପଣା ବେଗେ ଦେଲେ ଥୋଇ ॥
 ଯେଉଁପରି ପ୍ରଭୁଙ୍କର ମନକୁ ରୁଚଇ । ସେହିପରି କମଳିନୀ ଦିଅନ୍ତି ପଠାଇ ॥
 ଭୋଜନ ଶେଷକୁ ଯେ ବୋଲନ୍ତି ବଳରାମ । ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ରାକ୍ଷଣା ପରି ଲାଗୁଛି
 ଉତ୍ତମ ॥ ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ବଳରାମ ଭାଇ । ଲକ୍ଷ୍ମୀପରା ଭାର୍ଯ୍ୟାକୁ
 ପାଇବି ଆଉ କାହିଁ ॥ ଲକ୍ଷ୍ମୀକୁ ଭର୍ଷଣା କରି ଦେଲ ଘଉଡ଼ାଇ । ବାହାରିଗଲେ
 ସେ ତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହେଲା ଯହିଁ ॥ ଏମନ୍ତ ସମୟେ ପୋଡ଼ପିଠା ଦେଲେ
 ନେଇ । ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ବଳରାମ ଭାଇ ॥ ମୋର ମନ କଥାକୁ ଯେ
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଜାଣିଥାଇ । ଭୋଜନ ଶେଷକୁ ପୋଡ଼ପିଠାଏ ଦିଅଇ ॥ ଭୋଜନ
 ସାରିଣ ପ୍ରଭୁ ଆଚମନ କଲେ । କର୍ପୂର ତାମ୍ବୁଳ ଦୁଇ ଭାଇ ଯେ ଭୁଞ୍ଜିଲେ ॥
 ବାହାର ମେଲାରେ ପ୍ରଭୁ ବିଜେ କଲେ ଯାଇଁ । ଗବାକ୍ଷ ଦ୍ଵାରରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ
 ଅଛନ୍ତି ଅନାଇଁ ॥ ପରର ପରର ଦାସୀ ପରରଲୋ ଯାଇଁ । ବିଭା ହୋଇ
 ଅଛନ୍ତି କି ପଣ୍ଡା ଦୁଇ ଭାଇ ॥ ଏହା ଶୁଣି ଦାସୀମାନେ ବେଗେ ଚଳିଗଲେ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ॥ ପୁତ୍ର ଭାରିଜା ଅଛି କି ନାହିଁ
 ତୁମ୍ଭ ଘର । କେଉଁ ରାଜ୍ୟେ ବାଡ଼ି ବୃତ୍ତି ଶାସନ ତୁମ୍ଭର ॥ ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି
 ଶୁଣ ଦାସୀ ତୁହି । ବିବାହ ହେବାକୁ ଦ୍ରବ୍ୟ ଆମ୍ଭର ଯେ ନାହିଁ । ଗୁଆବାଡ଼ି
 ଶାସନ ପାଇବୁ ଆମ୍ଭେ କାହିଁ ॥ ଲକ୍ଷ୍ମୀପରା ଭାର୍ଯ୍ୟାକୁ ଯେ ଦେଲୁ
 ଘଉଡ଼ାଇ ॥ କପାଳମୟ ଆମ୍ଭର ଦୁଇଭାଇ ବୁଲୁ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଘଉଡ଼ାଇ ଆମ୍ଭେ
 ଏ ଦୁଃଖ ପାଇଲୁ ॥ ଦାସୀଏ ବୋଇଲେ ପଣ୍ଡା ହୋଇଲ କି ବାଇ । ନାରୀକି
 ଛାଡ଼ିଲେ ପୁଂଷ ଦରିଦ୍ର କି ହୋଇ ॥ ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲନ୍ତି ଆମ୍ଭେ କହୁଅଛୁ
 ଶୁଣ । କେଉଁ ନାରୀ ଥିଲେ ହୁଏ ଐଶ୍ଵର୍ଯ୍ୟ ବର୍ଦ୍ଧନ ॥ କେଉଁନାରୀ ଥିଲେ ବଂଶ
 ନିପାତ ହୁଅଇ । କେଉଁ ନାରୀ ଥିଲେ ବାସି ପେଜ ନ ମିଳଇ ॥ କେଉଁ ନାରୀ
 ଥିଲେ ଶାଢ଼ୀ ସୁନାବଳା ପାଇ । କେଉଁନାରୀ ଅଲକ୍ଷଣୀ ଘରକୁ ଭାଙ୍ଗଇ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ର ସାଆନ୍ତାଣୀକୁ ଗୋ ପରରତ ଯାଇ । ଦାସୀ କହେ ବାତୁଳ କି ହୋଇଲ

ଗୋସାଇଁ ॥ କ୍ଷୁଧା ଲାଗୁଥିଲା ଏବେ ଭାତତ ଖାଇଲ । ଆମ୍ଭ ସାମନ୍ତାଣୀକୁ
 ଯା ପଚାର ବୋଇଲ ॥ ବଳରାମ ବୋଇଲେ ଏ ମୋର ପିଲାଭାଇ । ତୁମ୍ଭ
 ସାମନ୍ତାଣୀ ଆଗେ ଜଣାଇବ ନାହିଁ ॥ ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଭୟ କାହିଁପାଇଁ ।
 କିଛି ନ ବିଚାର ଆହେ ବଳରାମ ଭାଇ ॥ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ଗୃହ ସିନା ଅଟଇ ଯେ
 ଏହି । ଏଠାରେ ଆପଣ ଭୟ କର କିସପାଇଁ ॥ ବଳରାମ ବୋଲୁଛନ୍ତି ବାବୁ
 ଚକ୍ରଧର । ତୁମ୍ଭେ ଯାଇଁ ହସ୍ତଧର ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ॥ ଆମ୍ଭେ ଦୋଷ କଲୁବୋଲି
 କହ ତାକୁ ଯାଇ । ଯହିଁ ଇଚ୍ଛା ତହିଁ ଯାଅ ଆମ୍ଭ ମନା ନାହିଁ ॥ ଯେତେବେଳେ
 ବଳରାମ ଏମନ୍ତ କହିଲେ । ଭିତର ପୁରକୁ ପ୍ରଭୁ ନିଜେ ବିଜେ କଲେ ॥ ଧୀରେ
 ଧୀରେ ଭିତରକୁ ଗଲେ ପୀତବାସ । ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ କମଳାଙ୍କ
 ପାଶ ॥ ପାଶିଝରି ଘେନିକରି କମଳା ଅଇଲେ । ଦରହାସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ମୁଖକୁ
 ଚାହିଁଲେ ॥ ଅତି ଯତନରେ ଦେଲେ ପାଦପଦ୍ମ ଧୋଇ । ଥୋକାଏ ପାଦ
 ଉଦକ ମସ୍ତକେ ଲଗାଇ ॥ କିଛି ପାଦୋଦକ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଗର୍ଭକୁ କ୍ଷେପିଲେ । ପଞ୍ଚବର୍ଣ୍ଣ
 ପୁଷ୍ପେ ପଦ୍ମପାଦ ପୂଜାକଲେ ॥ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରଭୁକୁ ଅନାଇ ।
 ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ବୋଲିମୋତେ ଦେଲ ଘଉଡ଼ାଇ ॥ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ଘରେ ଏବେ ଭୁଞ୍ଜିଲ
 ଗୋସାଇଁ । ଚଣ୍ଡାଳ ବିଚାଳ ହେଲ ଦୁଇଗୋଟି ଭାଇ ॥ ଧୂକ ତୁମ୍ଭ ବଡ଼ପଣ
 ଧୂକ ତୁମ୍ଭ କଥା । ପୋଡୁ ତୁମ୍ଭର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଧୂକ ତୁମ୍ଭ ଭ୍ରାତା ॥ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଏ
 ପ୍ରକାରେ ବହୁ ଧୂକାରିଲେ । କାଳୀୟ ଗଞ୍ଜାନ ଶୁଣି କିଛି ନ କହିଲେ ॥ ମହାମାୟୀ
 ବୋଇଲେ ହେ ଶୁଣ ମୋ ବଚନ । ମୋରେ କିସ କାର୍ଯ୍ୟ ତୁମ୍ଭେ କୁହ ହେ ବହନ ॥
 କିଛିକ୍ଷଣ ଉତ୍ତାରେ ବୋଇଲେ ଜଗନ୍ନାଥ । ଏବେ ମନୁ ମାନ ତେଜ ଜଗତର
 ମାତ ॥ ଅକାରଣେ ଏତେ କଥା କୁହ ପ୍ରାଣସହି । ଆମ୍ଭର ପ୍ରାର୍ଥନା ଆମ୍ଭ ସଙ୍ଗେ
 ଯିବାପାଇଁ ॥ ବଡ଼ ହେଲେ କିସ ହେଲା ଗରବ ଗଞ୍ଜିଲ । ରବିତଳେ ସବୁ ଯୁଗେ

ସୁନ୍ଦରୀ ରଖିଲ ॥ ତୁମ୍ଭ ଯୋଗେ ଆମ୍ଭେ କଷ୍ଟ ପାଇଲୁ ବହୁତ । ଆମ୍ଭେ ଭିକ୍ଷା
 ମାଗିବାର ଜାଣିଲେ ଜଗତ ॥ ତୁମ୍ଭ ଜନ୍ମକାର୍ତ୍ତି ଏବେ ଜଗତେ ରହିଲା । ଆମ୍ଭକୁ
 ଅନ୍ନ ଦେବାର ଜଗତ ଶୁଣିଲା ॥ ଗୁରୁଦାର ଦିନ ଯେ ଏ ପୁରାଣ ଶୁଣିବ । ଜନ୍ମ
 ଜନ୍ମାନ୍ତର ପାପ ତା'ର କ୍ଷୟ ହେବ ॥ ଲକ୍ଷ୍ମୀପୂଜା ଦିନ ଏହା ଯେ ନାରୀ
 ଚାଲବ । ଇହ ଜନ୍ମେ ପତିବ୍ରତା ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ଯିବ ॥ ଯେବେ କେଉଁ ନାରୀ ଏହା
 ମୁଖେ ବୁଝାଇବ । ତାହାର ସୁକୃତ ଆଉ କେ କହିପାରିବ ॥ ଏତେ କହି ଗୋବିନ୍ଦ
 ଧାଇଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀହସ୍ତ । ଜଗତମାତ ବୋଲିଲେ ତୁମ୍ଭେ କର ସତ୍ୟ ॥ ଚଣ୍ଡାଳୁ
 ବ୍ରାହ୍ମଣଯାଏ ଖିଆଖୋଇ ହେବେ । ସମସ୍ତେ ଖାଇଣ ହସ୍ତ ଜଳେ ନ
 ଧୋଇବେ ॥ ହାଡ଼ିର ହସ୍ତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଛଡ଼ାଇ ଖାଇବେ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ଖାଇ ହସ୍ତକୁ
 ମୁଣ୍ଡରେ ପୋଛିବେ ॥ ଅନ୍ନ ଖାଇ ସର୍ବେ ମୁଣ୍ଡେ ପୋଛୁଥିବେ ହସ୍ତ । ତେବେ
 ବଡ଼ ଦେଉଳକୁ ଯିବି ଜଗନ୍ନାଥ ॥ ହେଉ ହେଉ ବୋଲିଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ମହାବାହୁ ।
 ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଗୋ ତୁମ୍ଭର ଯଶ ରହୁ ॥ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ହସ୍ତ ଧରିଣି ଜଗନ୍ନାଥ
 ନେଲେ । ବଡ଼ ଦେଉଳକୁ ପ୍ରଭୁ ବିଜେ କରିଗଲେ ॥ ଲକ୍ଷ୍ମେ ଚନ୍ଦ୍ରଭଦ୍ରା ଯେ
 ଛାମୁରେ ଜଳଇ । ଦେଉଳକୁ ବିଜେକଲେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଗୋସାଇଁ ॥ ଇନ୍ଦ୍ର ତାକୁ ଛଡ଼ି
 ଦେବ ମଣିମା ମଣିମା । ବ୍ରହ୍ମା ତାକୁ ଛଡ଼ି ଦେବ ଗୁହାରି ଶୁଣିମା ॥ ବରୁଣ କୁବେର
 ଯେ ହସ୍ତରେ ବେତ ଧରି । ନୃତ୍ୟ କରୁଥିଲେ ତହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ ଅପସରୀ ॥ ରକ୍ଷା ଯେ
 ମେନକା ଆଦି ଆଉ ଚିତ୍ରଲେଖା । ତୁଳସୀ ମାଳତୀ ଆଉ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ରସିକା ॥
 ଚଞ୍ଚଳା ଯେ ମଦାଳସୀ ଆବର ସୁଶୀଳା । ନୃତ୍ୟ ଆରମ୍ଭି ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ସେ
 ଅବଳା ॥ ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣରେ କହାଇ । ଘରକୁ ଘରଣୀ ସିନା ସୁନ୍ଦର
 ଦିଶଇ ॥ ଯେତେବେଳେ ଦାଣ୍ଡେ ଯାଉଥିଲୁ ଦୁଇଭାଇ । ଚୋର ଖଣ୍ଡ ବୋଲି
 ଦେଉଥିଲେ ଘଉଡ଼ାଇ ॥ ଆହୁରି କଥାଏ ଶୁଣି ଜଗନ୍ନାଥ ଭାଇ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଏତେ

ବଡ଼ ବୋଲି ଏବେ ଜାଣିଲୁଁ ॥ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେବୀ ବିଜେକଲେ ତାଙ୍କ ମନ୍ଦିରକୁ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ବିଜେ କଲେ ବଡ଼ ଦେଉଳକୁ ॥ ଦାସୀ ପରିବାରୀ ଆଦିକରି ଯେତେ
 ଥିଲେ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଅଇଲା ରୁ ସେ ସମସ୍ତ ଯେ ଅଇଲେ ॥ ଲକ୍ଷ୍ମୀକୁ ପାଇଣ ଦେବ
 ଗୋବିନ୍ଦ ଆନନ୍ଦ । ସଂସାରରେ ସେହି ମତେ କଲେକ ମୁକୁନ୍ଦ ॥ ଶୁଣିଲ ନାରଦ
 ଏହି ପୁରାତନ ଆଖ୍ୟା । ଯାହା ଅପ୍ରସନ୍ନେ ପ୍ରଭୁ ମାଗିଲେ ଯେ ଭିକ୍ଷା ॥ ଛାର
 ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ଅଇଶୂର୍ଯ୍ୟ ଭୋଗକଳା । ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ସୁଦୟାରୁ ଏମନ୍ତ ହୋଇଲା ॥
 ଏ ପୁରାଣ ପଢ଼ିଲେ ଯେ ସର୍ବସିଦ୍ଧି ହୁଏ । ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ ତମ ସମ ପାପ କ୍ଷୟ
 ଯାଏ ॥ ଏ ପୁରାଣ ଯେଉଁମାନେ ପଢ଼ନ୍ତି ଶୁଣନ୍ତି । ଲକ୍ଷେ କୋଟି ଗୋଦାନର
 ଫଳ ସେ ଲଭନ୍ତି ॥ ଏ ପୁରାଣ ଅଟଇ ଯେ ମୁକତିର ପଥ । ଏହାଫଳ କଥନରେ
 କେ ହେବ ସମର୍ଥ ॥ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ପୁରାଣ ଏହି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଲା । ଭାବେ ବଳରାମ
 ଦାସ ଗୀତରେ ଗାଇଲା ॥

ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ସ୍ତବ

ତ୍ରେଲୋକ୍ୟ ପୂଜିତେ ଦେବୀ କମାଳେ ବିଷ୍ଣୁ ବଲ୍ଲଭେ, ଯଥା ତ୍ଵଂ ସୁସ୍ଥିରା
 କୃଷ୍ଣେ ଯଥା ଭବ ମହାସ୍ଥିରା । ଈଶ୍ଵରୀ କମଳା ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଚଞ୍ଚଳା ଶ୍ରୀ ହରିପ୍ରିୟା,
 ଦ୍ଵାଦଶୌତାନି ନାମାନି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସମ୍ପୂଜ୍ୟ ଯଃ ପଠେତ୍, ସ୍ଥିର ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଭବେତ୍ତସ୍ୟ
 ପୁତ୍ର ଦାରାଦିଭିଃ ସହ ॥

ପୁଷ୍ପାଞ୍ଜଳି: ନମସ୍ତେ ସର୍ବ ଦେବୀନାଂ ବରଦାସୀ ହରିପ୍ରିୟେ

ଯା ଗତି ସ୍ଵଂ ପ୍ରସନ୍ନାନାଂ ସାମେ ଭୂୟାତ୍ପଦର୍ଚ୍ଚନାତ୍ ।

ଶ୍ରୀ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ପୂଜା

ଧ୍ୟାନ ମନ୍ତ୍ର - ଓଁ ବିଷ୍ଣୁ ଶକ୍ତୌ ଚତୁର୍ଭୁଜା ବୈକୁଣ୍ଠ ବାସିନୈ୍ୟ

ଶ୍ରୀ ହ୍ନାଂ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣୀ ଦେବୈ୍ୟ ନମଃ ।

ବୈଦିକ ମନ୍ତ୍ର - ଓଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବ୍ୟେ ନମଃ-ଗାୟତ୍ରୀ - ଓଁ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ବିଦ୍ମହେ
 ବୈକୁଣ୍ଠବାସିନୈ ଧୀମହୀ ତନ୍ନୋ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପ୍ରଚୋଦୟାତ୍ । ଧ୍ୟାନ - ଓଁ କାନ୍ତ୍ୟା
 କାଞ୍ଚନସନ୍ନିଭଂ ହିମଗିରି ପ୍ରକ୍ଷୈୟଶ୍ଚ ତୁର୍ଭର୍ଗଜେଃ । ହସ୍ତେତ୍ସିପ୍ତ ହିରଣ୍ମୟୀ
 ମୃତୟତୈ ରାଶିଚ୍ୟମାନା ପ୍ରିୟାମ୍, ବିଭ୍ରାଣଂ ବରମବଜଂ ଯୁଗ୍ମମଭୟଂ ହସ୍ତେ
 କରୀଚୋକ୍ତୁଳା କ୍ଷୌମାବଦ୍ଧ ନିତୟ ବିମ୍ବଲଳିତଂ ବନ୍ଦେଃରବିନ୍ଦ ସ୍ଥିତଂ ।
 ଆବାହନ ମନ୍ତ୍ର- ଆଗଚ୍ଛ ଦେବ ଦେବେଶି । ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଦୁଃଖ ନାଶିନୀ
 କୃପୟା ଗୃହାଣ ପୂଜାଂ ମପ୍ରୋତି ପ୍ରସନ୍ନାଭବ । ଆସନ ମନ୍ତ୍ର- ନାନାରତ୍ନ
 ସମାୟୁକ୍ତଂ କାର୍ତ୍ତିସ୍ଵର ବିଭୂଷିତଂ, ଆସନଂ ବହୁ ମୂଲ୍ୟଂ ଚ ଗୃହିଣ
 ଜଗଦ୍ଦୀଶ୍ଵରୀ । ଇଦଂ ମାନସଂ ଓଁ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୈ ନମଃ । ସ୍ଵାଗତ ମନ୍ତ୍ର-
 ସ୍ଵାଗତାର୍ଥଂ ପୁଷ୍ପପଟକଂ ଗୃହାଣ ବୈକୁଣ୍ଠେଶ୍ଵରୀ ମୟା ନିବେଦିତ ଭକ୍ତ୍ୟା
 ପ୍ରସନ୍ନାଭବ ସର୍ବଦା । ଭୋ ମାତଃ କମଳା ! ସ୍ଵାଗତଂ ସୁ ସ୍ଵାଗତଂ ॥ ପାଦ୍ୟ
 ମନ୍ତ୍ର - ପାଦ୍ୟ ଗୃହାଣ ଦେବେଶି ଶୀତଳଂ ସୁମନୋହରଂ, ଅର୍ପିତ
 ପରାୟାଭକ୍ତ୍ୟା ଭୁବନାନନ୍ଦ କାରିଣୀ । ଏତତ୍ ପାଦ୍ୟଂ ଓଁ ଶ୍ରୀ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୈ
 ନମଃ ॥ ଅର୍ଘ୍ୟ ମନ୍ତ୍ର- ଅର୍ଘ୍ୟଂ ଗୃହାଣ ଦେବେଶି ଗନ୍ଧ ପୁଷ୍ପାକ୍ଷତୈର୍ଯୁତଂ,
 ଅର୍ଷତଂ ଚ ବ ପ୍ରୀତ୍ୟାର୍ଥଂ ପ୍ରସାଦଂ ଜଗଦ୍ଦୀଶ୍ଵରୀ । ଇଦମର୍ଘ୍ୟ ଓଁ ଶ୍ରୀ
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୈ ସ୍ଵାହାଃ ॥ ଆଚମନୀୟ ମନ୍ତ୍ର- ନାନା ତୀର୍ଥୋଭବଂ ବାରି
 କର୍ପୂରାଦୌଃ ସୁବାସିତଂ । ଗୃହାଣାଚମନୀୟଂ ପ୍ରସନ୍ନାଭବ ଜନନୀ । ଇଦଂ
 ଆଚମନୀୟ ଓଁ ଶ୍ରୀ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୈ ସ୍ଵାହା । ସ୍ନାନୀୟ ମନ୍ତ୍ର- ନାନା ତୀର୍ଥୋଭ
 ବଂବାରୀ କୁକୁମାଦୌ ସୁଶୀତଳଂ ମୟା ସମର୍ପିତଂ ଭକ୍ତ୍ୟା ସ୍ନାନାର୍ଥଂ ଲୋକ
 ଜନନୀ । ଇଦଂ ସ୍ନାନୀୟ ଜଳଂ ଓଁ ଶ୍ରୀ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୈ - ବଷଟ୍ ॥ ବସନ ମନ୍ତ୍ର-
 ବିଶୁଦ୍ଧେ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ କ୍ଷୌମେ ନୂତନ ସୁଶୀତିକେ, ମୟା ନିବେଦିତଂ ଭକ୍ତ୍ୟା

ଗୃହାଣ ବୈକୁଣ୍ଠେଶ୍ଵରୀ । ଇଦଂ ସୋତରୀୟ ଶାଟିକା ବସ୍ତ୍ରଂ ଓଁ ଶ୍ରୀ
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମ୍ୟ ସମର୍ପୟାମି ନମଃ । ଆଭରଣ ମନ୍ତ୍ର- ନାନା ରତ୍ନସମାକୀର୍ଣ୍ଣଂ
 ମାଳାଂ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣମୟୀ ତଥା, ମୁଦ୍ରିକାଂ ହସ୍ତ ପାଦସ୍ତ ଗୃହାଣ ଜଗଦୀଶ୍ଵରୀ, ଇଦଂ
 ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣମାଳଂ ମୁଦ୍ରିକାଂ ଆଭରଣଂ ଶ୍ରୀ ମହାଲକ୍ଷ୍ମ୍ୟ ନମଃ । ସୁଗନ୍ଧ ଦ୍ରବ୍ୟ
 ମନ୍ତ୍ର- ଶରୀରନ୍ତେ ନ ଜାନାମି ଚେଷ୍ଟା ଚୈବତା ଦେବୟୋ । ମୟା
 ନିବେଦିତାନ୍ ଗନ୍ଧାନ୍ ପ୍ରାଗୃହାଣ ବିଲେପନଃ । କଞ୍ଚଳଂ ମନ୍ତ୍ର- କଞ୍ଚଳଂ
 କାମିକଂ ରମ୍ୟଂ କାମିନୀ କାମ ସମ୍ଭବଂ । ନେତ୍ରୟୋ ରଞ୍ଜନାର୍ଥାୟ କଞ୍ଚଳଂ
 ପ୍ରତି ଗୃହ୍ୟତାଂ ॥ ସିନ୍ଦୂର ମନ୍ତ୍ର- ଉଦିତାରୁଣ ସଂକାଶଂ ଜବା କୁସୁମ ସନ୍ନାଭଂ ।
 ସୀମନ୍ତ ଭୂଷଣାର୍ଥାୟ ସିନ୍ଦୂରଂ ପ୍ରତି ଗୃହ୍ୟତାଂ ॥ ଅଳତା ମନ୍ତ୍ର- ବନ୍ଧୁକ
 କୁସୁମଭାଷା ବାଳାର୍କଦୁଧତି ଗଞ୍ଜନଂ, ପାଦ ଶୋଭା ମଧ୍ୟହଂ ଦେବୀ ! ଗୃହ୍ୟତାଂ
 ଜଗଦୀଶ୍ଵରୀ ॥ ପାଦୁକା ମନ୍ତ୍ର- ପାପମଗନ୍ଧନ୍ତି ଗ୍ରୀଷ୍ମ ବର୍ଷା ନିବାରଣାର୍ଥକଂ,
 ନିବେଦିତଂ ମୟାଦେବୀ ! ପାଦୁକାଂ ପ୍ରତି ଗୃହ୍ୟତାଂ । ଚନ୍ଦନ ମନ୍ତ୍ର- ଚନ୍ଦନଂ
 ଶୀତଳଂ ରମ୍ୟ ସୌରଭଂ ଦେବତା ପ୍ରିୟଂ, ଶ୍ରଦ୍ଧୟା ଚାର୍ପିତଂ ଦେବୀଂ !
 ଗୃହ୍ୟତାଂ ଧନଦେ ଶୁଭେ । ଏଷଃ ଗନ୍ଧଃ ଓଁ ମହାଲକ୍ଷ୍ମ୍ୟ ନମଃ । ପୁଷ୍ପଦାନ
 ମନ୍ତ୍ର- ନାନା ବିଧାନ ପୁଷ୍ପାଣି ନାନାଗନ୍ଧ ସୁତାନ ଚ, ନାନା ବର୍ଣ୍ଣାନ୍ୟା
 ହୃତାନିଶୋଭାର୍ଥଂ ପ୍ରତି ଗୃହ୍ୟତାଂ, ଇଦଂ ପୁଷ୍ପଂ ଓଁ ଶ୍ରୀ ମହାଲକ୍ଷ୍ମ୍ୟ ବକ୍ଷତ୍ ।
 ଧୂପ ନିବେଦନ ମନ୍ତ୍ର- ବନସ୍ପତି ରସୋଭୃତୋ ଗନ୍ଧାଦ୍ୟୋ ସୁମନୋହରଃ ।
 ଆଘ୍ରେୟ ସର୍ବ ଦେବାନାଂ ଧୂପୋୟଂ ପ୍ରତି ଗୃହ୍ୟଣଂ ଏଷଃ ଧୂପଃ ଓଁ ଶ୍ରୀ
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମ୍ୟ ସ୍ଵାହା । ଦୀପଦାନ ମନ୍ତ୍ର- ସ୍ଵପ୍ରକାଶ୍ୟ ମହାଜ୍ୟୋତି ସ୍ତ୍ରିମିରୀ
 ପଦ୍ମଃ ସଦାହ୍ୟଭ୍ୟନ୍ତର ଜ୍ୟୋତିର୍ଦୀପେୟଂ ପ୍ରତି ଗୃହ୍ୟତାଂ । ନୈବେଦ୍ୟ
 ନିବେଦନ ମନ୍ତ୍ର- ଶର୍କରା ଖଣ୍ଡ ସଂଯୁକ୍ତଂ ଦଧିଦୁଗ୍ଧ ଘୃତାନୃତିତଂ ।

ଲେହ୍ୟପେୟଂ ଭକ୍ଷଭେଜ୍ୟଂ ନୈବେଦ୍ୟଂ ପ୍ରତି ଗୃହ୍ୟତାଂ । ଏଷନୈବେଦ୍ୟଂ
 ଓଁ ଶ୍ରୀ ମହାଲକ୍ଷ୍ମ୍ୟ ସ୍ୱାହା । ତାମ୍ବୁଳ ମନ୍ତ୍ର- ପୁଗିଫଳା ଲବଙ୍ଗଞ୍ଚ ପକ୍ୱ ପର୍ଣ୍ଣ
 ଦଳୈର୍ଯୁତଂ କର୍ପୁରୈକା ସମାୟୁତଂ ତାମ୍ବୁଳଂ ପ୍ରତି ଗୃହ୍ୟତାଂ । ଏସ ତାମ୍ବୁଳଂ
 ଓଁ ଶ୍ରୀ ମହାଲକ୍ଷ୍ମ୍ୟ ସ୍ୱାହା । ପୁଷ୍ପାଞ୍ଜଳି ମନ୍ତ୍ର- ନମଃ ଦେବୀ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ
 ସର୍ବ ସମ୍ପଦ ଦାୟିନୀ, ସର୍ବ ଦୁଃଖ ହାରିଃ ଦେବୀ ଗୃହାଣ କୁସୁମାଞ୍ଜଳିଂ ।
 ସ୍ତୁତିପାଠ ମନ୍ତ୍ର- ନମସ୍ତେଷୁ ମହାମାୟେ ଶ୍ରୀପୀଠେ ସୁରପତିତେ । ଶଙ୍ଖ
 ଚକ୍ର ଗଦାହସ୍ତେ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ନମୋଽସ୍ତୁତେ । କ୍ଷମାପ୍ରାର୍ଥନା ମନ୍ତ୍ର- ମନ୍ତ୍ର
 ଚନ୍ଦ୍ର କ୍ରିୟାଚାର ଭାବ ଭକ୍ତ୍ୟା ନ୍ୟଥାକୃତମ୍ । ଯଦର୍ଚ୍ଚିତଂ ମୟାଦେବୀ,
 ପରିପୂର୍ଣ୍ଣଂ ତଦସ୍ତୁମେ ॥ ପ୍ରଣାମ ମନ୍ତ୍ର- ବିଶ୍ୱ ରୂପସ୍ୟ ଭାର୍ଯ୍ୟାସି ପଦ୍ମେ
 ପଦ୍ମାଳୟେ ଶୁଭେ, ସର୍ବତଃ ତ୍ରାହିମାଂ ଦେବୀ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ନମୋଽସ୍ତୁତେ ।
 ବନ୍ଦେହଂ ଧନଦାତ୍ରୀ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଂ ଦେବୀ ନମୋନମାମି । ମାତା ଲକ୍ଷ୍ମୀକୁ
 ପଦ୍ମଫୁଲ ଦେଇ ପୂଜା କଲେ ପୂଜାର ସୁଫଳ ମିଳେ ଓ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ
 ହୋଇ ଥାଆନ୍ତି ।

ହେ ମା ! ତୁମ୍ଭେ ସର୍ବଦା ମୋର ହୃଦୟରେ ବାସକର । ତୁମରି
 ଚରଣ ରେଶୁର ସ୍ପର୍ଶରେ ମୋର ଗୃହ ଧନ ଧାନ୍ୟରେ
 ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଉଠୁ ଆଜି ମୋର ଏତିକି ପ୍ରାର୍ଥନା ।
 ଜୟ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେବୀଙ୍କର ଜୟ । (ପ୍ରଣାମ)

: ମାଣବସା ଲକ୍ଷ୍ମୀପୁରାଣ ସମାପ୍ତ :

